

Christopher Paolini

INHERITANCE

FRAGMENT

Inheritance

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

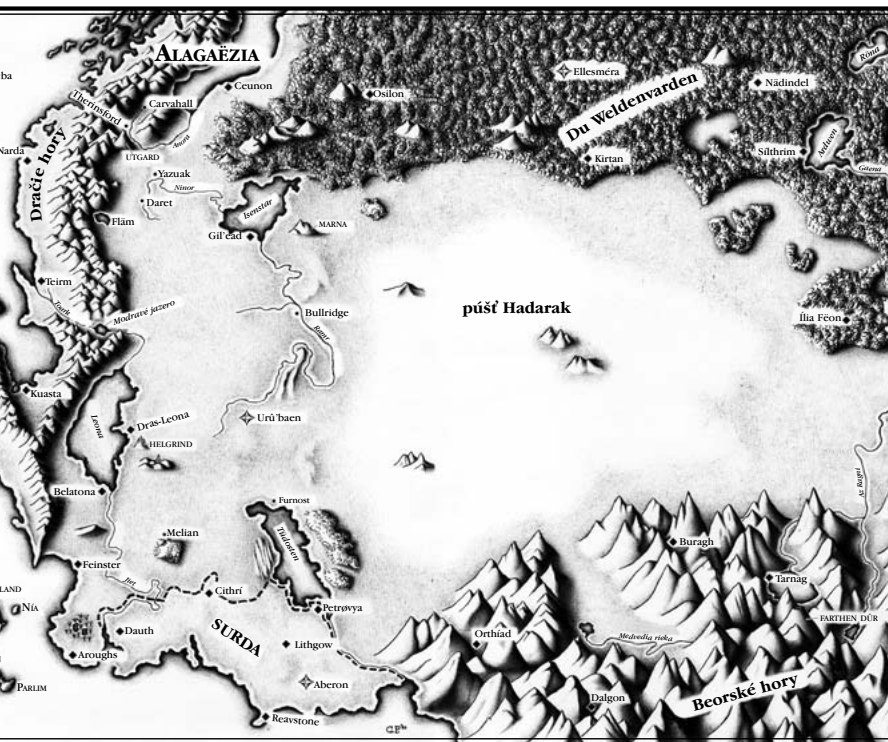

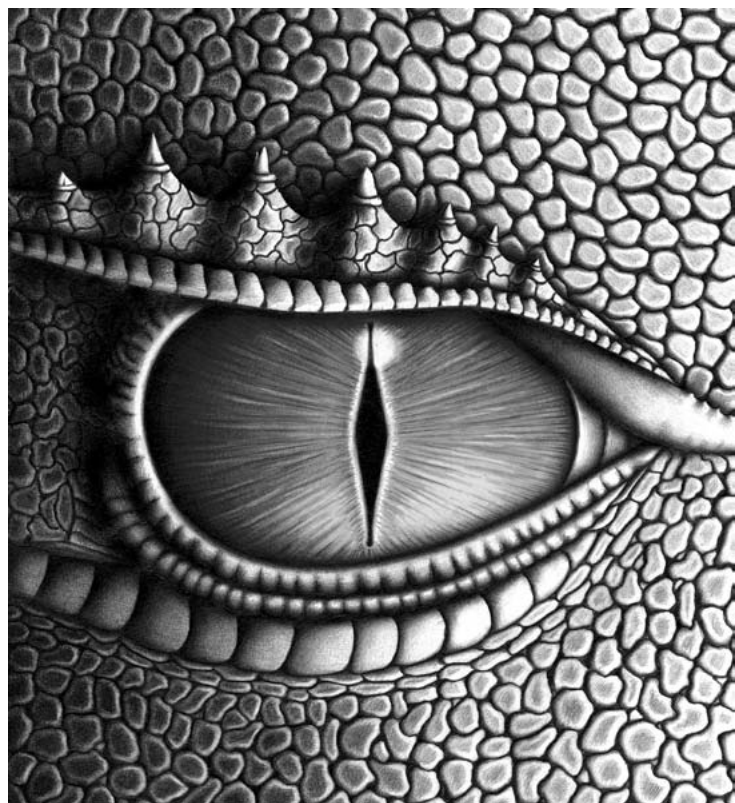
Ďalšie e-knihy v edícii:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Christopher Paolini
Inheritance – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

INHERITANCE

INHERITANCE

PEVNOSTĚ DUŠÍ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

ŠTVRTÝ DÍL

Christopher Paolini

čítanie pre radosť a poučenie

Inheritance

Copyright © 2011 by Christopher Paolini

Cover art and title lettering, copyright © 2011 by John Jude Palencar,
www.johnjudepalencar.com

Illustrations on pages 2 – 3, 4 – copyright © 2003 by Christopher Paolini

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

ISBN 978-0-375-85611-2 (Random House)

Anglický originál *Inheritance, Book 4*

Preklad Mária Havranová

Jazyková korektúra Zuzana Vičanová

Zodpovedná redaktorka Veronika Nováková

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o.,

ako svoju 727. publikáciu

1. vydanie, 2012

Sadzbu zhotovilo Nakladateľství FRAGMENT, s.r.o.

Slovenské vydanie © Fragment, 2012

Translation © Mária Havranová, 2012

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať a
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Kominárska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN 978-80-8089-594-5

Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.

A tiež rojkom:

*všetkým výtvarníkom, hudobníkom a rozprávačom,
vďaka ktorým sa toto dobrodružstvo mohlo uskutočniť.*

OBSAH

Dej predchádzajúcich častí	13
Dobýjanie	21
Pád Kladiva	31
Tiene na obzore	35
Kráľ mačiek.....	40
Následky.....	45
Spomienky mŕtvych	48
Čo je to muž?.....	52
Cena moci	59
Zrazu na svete... ..	67
Uspávanka.....	74
Nijaký odpočinok pre vyčerpaných	81
Tanec s mečmi.....	86
Ani pocta, ani sláva, len pľuzgiere na nepríjemných miestach	94
Pojedačka mesiaca	99
Klebety a listy	107
Aroughs.....	112
Dras-Leona.....	123
Hádzanie kostičkami	128
Priateľ, nepriateľ.....	137
Ohnivé muky.....	145
Prach a popol.....	156
Medziviládie	170
Thardsvergûndnzmäl	176

Cesta poznania	186
Reč od srdca	202
Objav	209
Rozhodovanie	215
Pod kopcom a kameňom	222
Nasýtiť boha	234
Neveriaci na úteku	242
Vyzváňanie	253
Tŕnistá-jaskyňa-čierneho-vtáka	255
Kladivo a helma.....	261
A hradby padli... ..	263
Na brehu jazera Leona.....	271
Slovo jazdca	279
Rokovanie kráľov	288
Nekonečné bludisko	298
Slabé a neurčité náznaky	304
Nezodpovedané otázky	312
Odlet	320
Muky neistoty.....	325
Jasnovidkina sieň.....	335
Na krídlach draka.....	343
Zvuk jeho hlasu, dotyk jeho ruky.....	355
Malé vzbury	364
Koruna z ľadu a zo snehu	372
Vrtonôžky	384

Uprostred trosiek	394
Snaglí pre dvoch	401
Kuthianova skala	409
Celý svet ako sen	413
Otázka povahy.....	420
Pevnosť duší.....	432
Lakuna, prvá časť	436
Lakuna, druhá časť	439
Návrat	448
Mesto zármutku.....	449
Bojová porada.....	456
Vec povinnosti.....	467
Nočný oheň	472
Cez hradby do jamy levovej	479
Búrka prepuká	489
Ten, čo nezabíja... ..	495
Jadro boja.....	504
Najmocnejšie meno	512
Svaly proti železu	525
Dar poznania	545
Smrteľné muky	560
Přhl'avové pole.....	564
Dedič kráľovstva	576
Príhodný epitaf	588
Figúrky na šachovnici.....	595
Fírnen	609

Muž so svedomím	622
Zaplatiť krvou	630
Nové a staré sľuby	641
Lúčenie	652
Koniec	658
Pôvod názvov.....	659
Starodávny jazyk.....	660
Jazyk trpaslíkov.....	662
Jazyk kočovných kmeňov	663
Jazyk urglov.....	663
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností.....	664
Poďakovanie	669

DEJ PREDCHÁDZAJÚCICH ČASTÍ

Eragon, Eldest a Brisingr

Na začiatku boli draky: pyšné, zúrivé a nezávislé. Ich šupiny sa trblietali ako drahokamy a každý, kto sa na ne pozrel, bol zúfalý, lebo ich krása bola nesmierna a desivá zároveň.

Dlhé veky žili samy v krajine nazvanej Alagaëzia.

Boh Helzvog z kameňa v púšti Hadarak stvoril nebojácnych zavalitých trpaslíkov.

A tieto dve rasy spolu bojovali.

Potom do Alagaëzie cez strieborné more priplávali elfovia. Aj tí bojovali s drakmi. Elfovia však boli silnejší než trpaslíci a boli by draky zničili, ale draky by sa zároveň podieľali na ich zániku.

Keď to pochopili, draky a elfovia uzavreli mierovú zmluvu. Táto zmluva zrodila Dračích jazdcov, ktorí tisícky rokov udržiavali v celej Alagaëzii mier.

Potom do Alagaëzie priplávali ľudia. A rohatí urgalovia. A ra'zakovia, lovci temnôt, pojedajúci ľudské mäso.

Ľudia sa pripojili k zmluve s drakmi.

Potom sa mladý Dračí jazdec Galbatorix postavil proti svojim druhom. Podrobil si čierneho drača Šruikana a presvedčil ďalších trinásť Jazdcov, aby šli s ním. Týchto trinástich zradcov nazvali Krivoprisažníkmi.

Galbatorix a Krivoprisažníci zvrhli Jazdcov, spálili ich mesto na ostrove Vroengard a zabili všetky ostatné draky okrem tých svojich a troch vajec: červeného, modrého a zeleného. A ak sa dalo, vzali všetkým drakom, proti ktorým bojovali, ich eldunarí: srdce srdce, kde je ukrytá sila a duša drakov, oddelená od ich tela.

Galbatorix vládol ľuďom osemdesiatdva rokov. Krivoprisažníci postupne pomreli, ale on stále žil, lebo vlastnil silu všetkých drakov, a preto ho nikto nedokázal poraziť.

V osemdesiatom treťom roku Galbatorixovej vlády mu ktosi ukradol

z hradu modré dračie vajce. To sa dostalo do rúk Galbatorixových odporcov, ktorí si hovorili Vardeni.

Elfka Arya prevážala vajce k Vardenom a elfom a spolu hľadali človeka alebo elfa, pre ktorého by sa drak vyľahol. A tak ubehlo ďalších dvadsaťpäť rokov.

Keď raz Arya cestovala do elfského mesta Osilon, zaútočila na ňu a jej strážcov skupina urgalo. S urgalmi bol Tieň Durza: čiernokňažník posadený duchmi, ktorých vyvolal, aby mu slúžili. Po smrti Krivoprísazníkov sa stal Galbatorixovým najobávanejším služobníkom. Urgalovia zabili Aryiných strážcov, ale kým ju Tieň zajal, Arya stihla pomocou kúzla poslať vajce preč. Nasmerovala ho k človeku, u ktorého dúfala, že by mohlo byť v bezpečí.

Kúzlo sa jej však nie celkom vydarilo.

A tak sa stalo, že sotva pätnásťročná sirota Eragon našiel vajce v Dračích horách. Odniesol si ho na farmu, kde žil so svojím strýkom Gerom a bratrancom Roranom. Z vajca sa Eragonovi vyľahol drak a on ho začal vychovávať. Bola to samica a dal jej meno Zafira.

Potom Galbatorix poslal dvoch ražakov, ktorí mu tiež slúžili, aby našli vajce a priniesli ho naspäť. Ražakovia zabili Gera a spálili ich dom.

Eragon a Zafira sa vydali prenasledovať ražakov, aby pomstili strýka. Šiel s nimi i rozprávač Brom, ktorý kedysi pred pádom Jazdcov býval Dračím jazdcom. To jemu chcela elfka Arya poslať modré vajce.

Brom naučil Eragona mnoho o šermovaní, čarovaní a cti. Dal Eragonovi Zar'rok, ktorý kedysi býval mečom Morzana, prvého a najmocnejšieho z Krivoprísazníkov. Pri ďalšom stretnutí s ražakmi však Broma zabili a Eragon so Zafirou unikli len pomocou mladého Morzanovho syna Murtagha.

Počas ich ciest Durza zajal Eragona v meste Gil'ead, ale Eragonovi sa podarilo uniknúť a zachrániť aj uväznenú Aryu. Durza elfku otrávil a vážne zranil, a tak ju Eragon, Zafira a Murtagh odviezli k Vardenom, ktorí žili medzi trpaslíkmi v Beorských horách a vyliečili ju.

Počas pobytu medzi Vardenmi Eragon požehnal dieťaťu Elve. Dievčatku želan, aby bola uchránená pred nešťastím, ale, žiaľ, svoje požehnanie zle sformuloval, čím na ňu nevedomky uvalil kliatbu, ktorá ju nútila stať sa pre druhých ochranou pred ranami osudu.

Onedlho Galbatorix poslal armádu urgalo, aby zaútočili na trpaslíkov a Vardenov. V bitke, ktorá nasledovala, Eragon zabil Tieňa Durzu, ale utrpel pri tom ťažké zranenie na chrbte a navzdory starostlivosti vardenských liečiteľov trpel strašnými bolesťami.

A v týchto bolestiach začul hlas, ktorý hovoril: Poď ku mne, Eragon. Poď ku mne, pretože ja mám odpoveď na všetky tvoje otázky.

O tri dni vardenského vodcu Ažihada prepadli a zabili urgalovia, ktorým velili dvaja čarodeji zvaní Dvojčatá, ktorí zradili Vardenov. Dvojčatá uniesli aj Murtagha a odviekli ho ku Galbatorixovi. Eragon si rovnako ako ostatní Vardeni myslel, že Murtagh zomrel, čo ich veľmi zarmútilo.

Novou vodkyňou Vardenov sa stala Ažihadova dcéra Nasuada.

Z Tronjheimu, sídla vládcov trpaslíkov, Eragon, Zafira a Arya odcestovali na sever do lesov Du Weldenvardenu, kde žili elfovia. Šiel s nimi i trpaslík Orik, synovec trpasličieho kráľa Hrothgara.

V Du Weldenvardene Eragon a Zafira spoznali Oromisa s Glaedrom: posledného slobodného Jazdca a draka, ktorí sa celé posledné storočie ukrývali a čakali, kým budú môcť vycvičiť novú generáciu Dračích jazdcov. Eragon a Zafira sa stretli aj s kráľovnou Islanzadí, vládkyňou elfov a matkou Arye.

Kým Oromis a Glaedr vyučovali Eragona a Zafiru, Galbatorix poslal ražakov a skupinu vojakov do Eragonovej rodnej dediny, aby zajali jeho bratranca Rorana. Roran sa však ukryl. Neboli by ho našli, nebyť nenávisti mäsiara Slouna. Sloun zavraždil hliadku a vpustil ražakov do dediny, aby Rorana zaskočili nepripraveného.

Roran sa nedal zajať, ale ražakovia uniesli jeho milú: Slounovu dcéru Katrinu. Roran presvedčil dedinčanov, aby s ním odišli a putovali cez Dračie hory na pobrežie Alagaëzie a odtiaľ na juh do Surdy, ktorá dovtedy nebola pod nadvládou Galbatorixa.

Rana na chrbte Eragona ďalej trýznila, ale počas elfskej slávnosti Agaetí Blödhren, keď oslavovali zmluvu medzi Jazdcami a drakmi, mu ranu vyliečil príznak draka, ktorý elfovia vyvolali v závere slávností. Zjavenie navyše dalo Eragonovi silu a rýchlosť, akú majú len elfovia.

Eragon a Zafira odleteli do Surdy, kam Nasuada odviedla Vardenov, aby zaútočili na Galbatorixovo Kráľovstvo. Tam sa s Vardenmi spojili urgalovia, ktorí vysvetľovali, že ich Galbatorix podviedol a oni sa mu za to chcú pomstiť. U Vardenov sa Eragon opäť stretol s Elvou, ktorá pre jeho kúzlo neprirodzene rýchlo dospela. Z plačúceho dojčťa bola teraz štvorročná dievčina a jej pohľad bol naozaj strašidelný, pretože poznala bolesti všetkých okolo seba.

Neďaleko hraníc Surdy, na černastých Horiacich pláňach, sa Vardeni s Eragonom a Zafirou stretli s Galbatorixovým vojskom vo veľkej a krvavej bitke.

Počas bitky sa k Vardenom pridali Roran s dedinčanmi aj trpaslíci, ktorí za nimi dorazili z Beorských hôr.

Potom sa však na východe objavila postava odetá v nablýskanom brnení, letiaca na trblietavom červenom drakovi, a pomocou mágie zabila kráľa Hrothgara.

Eragon a Zafira bojovali s Jazdcom a jeho červeným drakom. Počas súboja zistili, že Jazdcom bol Murtagh, ktorého zaväzovala ku Galbatorixovi nezrušiteľná prísaha vernosti. Jeho drakom bol Trň, ktorý sa vyľahol z druhého z troch vajec.

Murtagh Eragona a Zafiru porazil vďaka sile eldunarí, čo mu dal Galbatorix, ale nechal ich utiecť vzhľadom na ich staré priateľstvo a tiež preto, lebo sú bratia. Eragon sa od neho dozvedel, že sa obaja narodili Morzanovej žene Selene.

Murtagh vzal Eragonovi Zar'rok, Morzanov meč, a opustil s Trňom Horiace pláne. Stiahli sa aj ostatní Galbatorixovi vojaci.

Po bitke Eragon s Roranom leteli na Zafire do temnej kamennej veže v Helgrinde, ktorá slúžila ako úkryt ražakov. Zabili jedného z nich a rodičov lethrblaka a zachránili z Helgrindu Katrinu. Eragon v jednej cele objavil Katrininho otca, slepého a polomŕtveho.

Eragon chcel Slouna zabiť za jeho zradu, ale nakoniec ho uviedol len do hlbokého spánku a oznámil Roranovi a Katrine, že jej otec je mŕtvy. Potom požiadal Zafiru, aby odniesla Rorana a Katrinu naspäť k Vardenom, kým on sa pokoná ešte s jedným ražakom.

Eragon sám zabil posledného ražaka. Potom odniesol Slouna z Helgrindu. Po dlhšom rozmýšľaní odhalil Slounovo skutočné meno v starodávnom jazyku, jazyku moci a kúzel. Ovládol mäsiara pomocou jeho mena a prinútil ho prisahať, že už nikdy neuvidí svoju dcéru. Potom ho poslal žiť medzi elfov. Eragon však mäsiarovi nepovedal, že elfovia mu vrátia zrak, ak sa bude kajať zo svojej zrady a vraždy.

Arya sa stretla s Eragonom na polceste k Vardenom a spolu pešo prešli cez nepriateľské územie.

U Vardenov Eragon zistil, že kráľovná Islanzadí poslala dvanásť elfských čarodejov vedených Blödhgarmom, aby chránili jeho a Zafiru. Eragon potom zrušil čo najväčšiu časť svojho nepodareného požehnania, ktorým zaťažil Elvu, ale jej schopnosť cítiť bolesť druhých jej zostala, hoci už nemala nutkanie ich chrániť pred utrpením.

Roran si vzal Katrinu, ktorá bola tehotná, a po prvý raz po dlhom čase bol Eragon šťastný.

Na Vardenov však zaútočili Murtagh, Trň a skupina Galbatorixových mužov. Pomocou elfov sa Eragon a Zafira dokázali ubrániť. Eragon ani Murtagh nedokázali poraziť jeden druhého. Bola to ťažká bitka, pretože Galbatorix očaroval svojich vojakov tak, aby necítili nijakú bolesť, a Vardeni utrpeli veľké straty.

Potom Nasuada poslala Eragona, aby zastupoval Vardenov medzi trpaslíkmi počas voľby ich nového kráľa. Eragon šiel nerád, pretože Zafira musela zostať, aby chránila tábor Vardenov.

Roran medzitým slúžil u Vardenov a postupne si získaval postavenie v ich vojsku, pretože sa osvedčil ako chrabrý bojovník a dobrý veliteľ.

Keď bol Eragon medzi trpaslíkmi, sedem z nich sa ho pokúsilo zavraždiť. Vyšetrovanie odhalilo, že za útokom stojí klan Az Sweldn rak Anhûin. Zhromaždenie klanov však pokračovalo a Orika zvolili za nástupcu jeho strýka. Na korunováciu priletela za Eragonom Zafira. V prípravách na slávnosť splnila svoj sľub, že opraví trpaslíkmi veľmi vážený hviezdny zafír, ktorý rozbila počas Eragonovho súboja s Tieňom Durzom.

Potom sa Eragon so Zafirou vrátil do elfských lesov. Tam Oromis prezradil Eragonovi pravdu o jeho pôvode: že v skutočnosti nie je synom Morzana, ale Broma a že on i Murtagh majú spoločnú matku Selenu. Oromis a Glaedr im tiež vysvetlili, čo je to eldunarí a že drak sa môže rozhodnúť vyvrhnúť ho zo seba ešte počas života. Takisto ich nabádali na opatrnosť, lebo ten, kto eldunarí získa, ho môže použiť, aby ovládal draka, ktorému patrilo.

V Du Weldenvardene sa Eragon rozhodol, že potrebuje nový meč namiesto Zar'roku, o ktorý prišiel. Spomenul si na radu, ktorú pri svojich cestách s Bromom dostal od mačkolaka Solembuma: aby sa vydal k stromu Menoa, ktorý má dušu. Prehovoril so stromom a ten súhlasil, že mu dá žiarocel' ukrytú pod jeho koreňmi výmenou za bližšie neurčenú cenu.

Elfská kováčka Rhunön, ktorá ukovala všetky meče Jazdcov, pomohla Eragonovi vyrobiť nový meč. Eragon svoj modrý meč nazval Brisingr, „oheň“. Čepel' Brisingra vzplanie, kedykoľvek vysloví jeho meno.

Potom Glaedr zveril svoje srdce sŕdc Eragonovi a Zafire a tí sa vrátili späť k Vardenom, kým Glaedr a Oromis sa pridali k ostatným elfom, ktorí útočili na severnú časť Kráľovstva.

Pri obliehaní Feinsteru Eragon a Arya narazili na troch nepriateľských čarodejov, z ktorých sa jeden premenil na Tieňa Varauga. S Eragonovou pomocou Arya Varauga zničila.

Medzitým Oromis a Glaedr bojovali s Murtaghom a Trňom. Galbatorix sa zmocnil Murtaghovej mysle a jeho rukou zavraždil Oromisa. Trň zabil Glaedrovo telo.

Vardeni síce vo Feinsteri zvíťazili, ale Eragon a Zafira oplakávali stratu svojho učiteľa Oromisa. Vardenské vojsko sa vydalo na pochod Kráľovstvom smerom k hlavnému mestu Urû'baenu, kde sídli Galbatorix, pyšný a sebaistý, pretože má k dispozícii silu drakov.

INHERITANCE

DOBÝJANIE

Dračica Zafira zarevala a vojaci stojaci pred ňou sa zdesili. „Za mnou!“ vykrikol Eragon. Zdvihol Brisingr nad hlavu tak, aby ho všetci videli. Na pozadí čiernych mračien, ktoré sa zbierali na západe, hral modrý meč dúhovými farbami. „Za Vardenov!“

Okolo neho preletel šíp, ale nevenoval mu pozornosť.

Bojovníci zhromaždení pri halde sutiny, na ktorej Eragon so Zafirou stáli, odpovedali hromovou ozvenou: „Za Vardenov!“ Zamávali zbraňami a vyrážali vpred cez popadané kamenné platne.

Eragon sa otočil chrbtom k vardenským bojovníkom. Na druhej strane haldy sa rozprestieralo široké nádvorie, kde sa tlačili asi dve stovky kráľovských vojakov. Za nimi sa vypínala vysoká temná hradná veža s úzkymi oknami a niekoľkými menšími hranatými vežičkami. V horných miestnostiach najvyššej z nich svietila lampa. Eragon vedel, že niekde vo veži sa skrýva lord Bradburn, zástupca mesta Belatona, ktoré sa Vardeni už niekoľko nekonečných hodín snažili dobyť.

Eragon s výkrikom zoskočil z hromady trosiek smerom k vojakom. Muži cúvli, ale stále mierili kopijami k zubatej diere, ktorú Zafira vybúrala do vonkajšej hradby.

Pri dopade sa mu pravý členok zvrtol, takže padol na koleno a rukou, v ktorej držal meč, sa zachytil o zem.

Jeden z vojakov sa chopil príležitosti. Vyrútil sa z útvaru, aby kopijou bodol Eragona do nechráneného krku.

Eragon vrtkým pohybom zápästia bodnutie odrazil. Mávol Brisingrom tak rýchlo, že ani človek, ani elf to nemohli postrehnúť. Vojak vystrašene zvrátil tvár, keď si uvedomil svoju chybu. Pokúsil sa utiecť, ale pohol sa sotva pár palcov – Eragon ho po náhlom výpade vpred zasiahol rovno do brucha.

A vtedy z haldy zoskočila aj Zafira a vychrlila pri tom prúd modro-žltého

plameňa. Kým dopadla na vydĺáždenú zem, Eragon sa prikrčil a napol svaly na nohách. Náraz otriasol celým nádvorím. Z obrovskej pestrofarebnej mozaiky pred hradnou vežou sa uvoľnilo mnoho sklenených hranolčekov a rotovali hore ako roztočené mince, ktoré sa odrazili od bubna. Okenica nad nimi sa rozletela a zase zabuchla.

Zafiru sprevádzala elfka Arya. Keď sa vymrštila z hromady sutiny, dlhé čierne vlasy jej divoko viali okolo hranatých líc. Na rukách a na krku mala červené fľakance a aj na čepeli jej meča bola zrazená krv. Keď pristávala, ticho si oškrela kožu o kameň.

Jej prítomnosť Eragona povzbudila. V boji spolu so Zafirou nemal nikoho po svojom boku radšej. *Je to dokonalá spolubojovníčka*, napadlo mu.

Letmo sa na ňu usmial. Arya mu úsmev opätovala a v očiach sa jej radostne zablysklo. V bitke nebola odmeraná, ale konala otvorene. Inde sa takto prejavovala len zriedka.

Eragon sa prikrčil za svoj štít, lebo medzi nimi vyrástla zvlnená stena z modrého ohňa. Spod okraja helmy sledoval, ako Zafira zaliala krčiacich sa vojakov prúdom plameňa, ktorý im však nijako neublížil.

Lukostrelci na cimburí hradnej veže vystrelili na dračicu záplavu šípov. Žiara v jej okolí bola taká silná, že niekoľko šípov vo vzduchu zhorelo a rozpadlo sa na popol, ostatné strely odklonili ochranné kúzla, ktorými Zafiru obklopil Eragon. Jeden zo zatúlaných šípov sa s dutým buchotom odrazil od Eragonovho štítu.

Stĺp plameňa náhle obklopil troch vojakov a zabil ich tak rýchlo, že nemali čas ani vykriknúť. Ostatní vojaci sa zhlukli uprostred žiary a ostrie ich kopijí odrážalo záblesky jasnomodrého svetla.

Nech sa Zafira akokoľvek snažila, skupinu vojakov len ošľahla. Nakoniec svoje úsilie vzdala a s rozhodným cvaknutím zaklapla čeľuste. Bez ohňa bolo nádvorie zrazu prekvapivo tiché.

Eragonovi už niekoľký raz napadlo, že nech vojakov ochránil ktokoľvek, muselo ísť o skúseného a mocného čarodeja. *Bol to Murtagh?* uvažoval. *Ak áno, prečo tu nie je aj s Trňom, aby bránili Belatonu? Vari si Galbatorix nechce udržať nadvládu nad svojimi mestami?*

Utekal vpred a jediným mávnutím Brisingra odsekol vrch tuctu kopijí rovnako ľahko, ako keď v detstve švihnutím stíal klasy jačmenných stebiel. Sekol najbližšieho vojaka cez prsia a prerezal mu krúžkové brnenie, akoby šlo o tenulinkú látku. Vystrekol gejzír krvi. Potom bodol ďalšieho vojaka a muža stojaceho vľavo udral štítom tak silno, až sa poskladal na zem, pričom zvalil ďalších troch.

Eragon sa mihal medzi vojakmi a sľahkosťou ich zrážal. Ich reakcie mu pripadali pomalé a neobratné. Zafira sa pustila do boja po jeho ľavici – obrovskými labami vyhadzovala vojakov do vzduchu, šľahala ich ostnatým chvostom, hrýzla a zabíjala ich trhnutím hlavy. Napravo videl len rozmazané Aryine pohyby – každé mávnutie jej meča znamenalo smrť ďalšieho z Galbatorixových služobníkov. Keď sa prudko otočil, aby sa vyhol dvom kopijam, zbadal za sebou elfa Blödhgarma porasteného srstou a ďalších jedenásť elfov, ktorých úlohou bolo strážiť jeho a Zafiru.

Neďaleko neho prúdili cez trhlínu v hradbách na nádvorie Vardeni. Neútočili, lebo bolo priveľmi nebezpečné približovať sa k Zafire. Ani ona, ani Eragon, ani elfovia nepotrebovali pri zabíjaní vojakov pomoc.

Bitka rýchlo oddelila jazdcov od jeho draka a bojovali každý na inom konci nádvoría. Eragona to neznepokojovalo. Zafira sama aj bez ochranných kúzel ľahko premohla dvadsať, tridsať vojakov okolo seba.

O Eragonov štít zadunela ďalšia kopija a škrabla ho na pleci. Rýchlo sa otočil k vrhačovi, veľkému zjazvenému mužovi, ktorému chýbali spodné predné zuby, a bežal k nemu. Vojak sa zúfalo pokúšal vytiahnuť z opaska dýku. V poslednej chvíli sa Eragon stočil, napol ramená a hrud' a boľavým plecom vrazil do mužovej hrudnej kosti.

Sila nárazu odhodila muža o niekoľko metrov, kde spadol a chytil sa za srdce.

Potom sa zniesla spfška šíпов s čiernymi pierkami, čo zabili a zranili mnohých vojakov. Eragon uhýbal strelám a kryl sa štítom, aj keď si bol istý, že kúzla ho ochránia. Ľahkomyseľnosť si však nesmel dovoliť; nemohol vedieť, či nepriateľský čarodej nevystrelil začarovaný šíp, ktorý by prešiel jeho obranami.

Pery sa mu skrútili do trpkého úsmevu. Lukostrelcom nad ním došlo, že nemajú šancu zvíťaziť, kým nezabijú jeho a elfov. Snažili sa to dosiahnuť bez ohľadu na straty vo vlastných radoch.

Veľmi neskoro, spokojne si pomyslel Eragon so zamračeným výrazom v tvári. *Mali ste opustiť Kráľovstvo, kým sa to ešte dalo.*

Prudký nápor rachotiacich šíпов mu na chvíľku dovolil odpočinúť si, čo uvítal. Útok na mesto sa začal už na úsvite a on so Zafirou museli po celý čas stať na jeho čele.

Keď príval šíпов ustal, Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, zdvihol zo zeme kopiju a hodil ju do lukostrelcov, stojacich najmenej desať metrov nad ním. Ako už predtým zistil, bez dostatočného cviku je ťažké presne zasiahnuť kopijou cieľ. Preto sa ani nečudoval, keď netrafil muža, na ktorého

mieril, ale zaskočilo ho, že minul mnoho lukostrelcov na cimburí. Kopija preletela nad nimi a roztrieštla sa o stenu hradu. Lukostrelci sa smiali, uskŕňali a drzo gestikulovali.

Eragonovu pozornosť upútal rýchly pohyb, ktorý zachytil kútikom oka. Práve včas sa pozrel tým smerom, aby zachytil, že aj Arya hodila kopiju do lukostrelcov. Prepichla dvoch mužov, čo stáli blízko seba. Potom na nich namierila svoj meč a povedala: „Brisingr!“ Kopija vzplanula smaragdovozeľným ohňom a ostatní lukostrelci uskočili od horiacich tiel. Všetci zrazu utekali z cimburia a pchali sa do dverí vedúcich na horné podlažia hradu.

„To nie je fér,“ posťažoval sa Eragon. „Toto kúzlo nemôžem použiť, lebo môj meč by vzplanul ako táborák.“

Arya sa naňho pozrela s nepatrným náznakom pobavenia.

Boj pokračoval ešte pár minút. Ostatní vojaci sa buď vzdali, alebo sa pokúsili ujsť.

Eragon dovolil utiecť piatim mužom, čo stáli pred ním; vedel, že sa nedostanú ďaleko. Rýchlo prezrel telá povalujúce sa okolo, aby sa ubezpečil, že nikto z protivníkov neprežil, a pozrel sa naspäť cez nádvorie. Niekoľko Vardenov otvorilo brány na vonkajších hradbách a uličkou vedúcou k hradu niesli baranidlo. Ďalší sa zhromažďovali v nepravidelných útvaroch vedľa vchodu do veže, pripravení vtrhnúť dnu a stretnúť sa s obrancami. Stál medzi nimi aj Eragonov bratranec Roran. Rozháňal sa kladivom a vydával rozkazy. Na druhom konci nádvorie sa nad kopou mŕtvol krčila Zafira. Priestor okolo nej sa premenil na bitúnok. Na trblietavých šupinách sa jej držali kvapky krvi, ktoré ostro kontrastovali s jej modrým telom. Pohodila dozadu ostrnatou hlavou a víťazoslávne zrevala. Zúrivým rykotom prehlušila aj krik v meste.

Potom Eragon začul zvnútra hradu rachot ozubených kolies a reťazí, nasledovaný škripotom ťažkých drevených trámov, ktoré niekto odsúval. Tieto zvuky pritiahli pohľady všetkých k dverám pevnosti.

S dutým buchnutím sa dvere pootvorili a prudko rozleteli. Von sa vyvalil hustý mrak dymu z pochodní, takže najbližší Vardeni sa rozkašľali a zakrývali si tvár. Odniekiaľ z hlbín prítomia vychádzalo bubnovanie okovaných kopýt o dlažbové kocky; potom zo stredu dymu vyrazil kôň s jazdcom. V ľavej ruke jazdec držal niečo, čo Eragon najprv považoval za obyčajnú kopiju, ale potom si všimol, že zbraň je vyrobená zo zvláštneho zeleného materiálu a čepeľ s bodcom má ukovanú do neznámeho tvaru. Hlavu kopije obklopovala bledá žiara, neprirodzené svetlo, prezrádzajúce prítomnosť kúzla.

Jazdec trhol za uzdu a stočil koňa smerom k Zafire, ktorá sa začala stavať

na zadné nohy a pravou prednou labou sa mu chystala zasadiť strašnú, smrtiacu ranu.

Eragona sa zmocnili obavy. Jazdec pôsobil veľmi sebaisto a tá kopija bola iná, veľmi záhadná. Hoci Zafiru by jej obrany mali ochrániť, Eragon bol presvedčený, že sa ocitla v smrteľnom nebezpečenstve.

Nedostanem sa k nej včas, uvedomil si. Pátral myslou smerom k jazdcovi, ale ten sa tak sústredil na vlastnú úlohu, že ani nezaregistroval cudziu prítomnosť. Jazdcova neochvejná sústredenosť dovolila Eragonovi preniknúť do jeho vedomia len povrchne. Eragon sa teda stiahol do seba, zopakoval si niekoľko slov zo starodávneho jazyka a zostavil jednoduché zaklínadlo, ktorým chcel cválajúceho koňa zastaviť. Bol to zúfalý čin – nevedel totiž, či je jazdec čarodej a aké opatrenia podnikol proti útoku kúzlom. Nechcel sa však nečinne prizerať, keď bol ohrozený Zafirin život.

Eragon sa zhlboka nadýchol. Pripomenul si správnu výslovnosť niekoľkých ťažkých zvukov v starodávnom jazyku. Potom otvoril ústa, aby vyslovil kúzlo.

Hoci bol rýchly, elfovia boli ešte rýchlejší. Kým stačil vysloviť jediné slovo, rozoznel sa za ním horlivý tlmený spev, zmes hlasov vytvárajúcich disharmónickú a znepokojivú melódiu.

„Mäe...“ stihol len povedať, než zapôsobilo kúzlo elfov.

Mozaika pred koňom sa pohla a premieňala sa, úlomky skla sa zvlنili ako voda. V zemi sa otvorila dlhá trhlina neznámej hĺbky. Kôň s hlasným erdzaním zapadol do diery a zlomil si obe predné nohy.

Keď kôň klesal k zemi, jazdec natiahol ruku a hodil žiariacu kopiju do Zafiry.

Dračica nemohla utiecť. Nemohla ani uhnúť. Preto sa zahнала po strele labou, aby ju odrazila. Lenže o kúsok ju minula a Eragon s hrôzou sledoval, ako sa kopija zaborila vari meter do jej hrude, tesne pod kľúčnu kosť.

Pulzujúci závoj hnevu mu zastrel zrak. Pozbieral všetky dostupné zásoby energie – vo vlastnom tele, v záfire zasadenom do hlavice meča, v dvanástich diamantoch skrytých v páse Belota Múdreho ovinutom okolo jeho bedier aj nesmiernu energiu vnútri Arenu, elfského prsteňa zdobiaceho jeho pravú ruku – a bez ohľadu na nebezpečenstvo sa chystal jazdca zničiť.

Zarazil sa však, lebo sa objavil Blödhgarm. Elf preskočil cez Zafirinu ľavú prednú nohu, pristál na jazdcovi ako leopard, ktorý sa vrhol na jeleňa, a zrazil ho na bok. Potom prudko trhol hlavou a dlhými bielymi zubami mužovi roztrhol hrdlo.

Z okna vysoko nad otvoreným vchodom do hradu sa ozval výkrik nes-

mierneho zúfalstva a za ním nasledoval ohnivý výbuch, ktorý zvnútra budovy vymrštil kusy kameňov, čo pristáli medzi zhromaždenými Vardenmi a drvíli im končatiny a trupy ako suché vetvy.

Eragon si nevšímal kamene padajúce na nádvorie, utekal k Zafire a sotva vnímal, že sa k nemu pripojila aj Arya a jeho stráž. Elfovia, čo boli blízko, už sa zhrčili okolo dračice a skúmali kopiju, ktorá jej trčala z hrude.

„Ako vážne...? Má...?“ pýtal sa Eragon, ktorý nebol schopný dokončiť vetu. Túžil dotknúť sa Zafrinej mysle, ale kým mohli byť v okolí nepriateľskí čarodeji, neodvážil sa otvoriť jej svoje vedomie, aby nepriatelia nemohli slediť v jeho myšlienkach alebo ovládnuť jeho telo.

Po zdanlivo nekonečnom čakaní elf Wyrden povedal: „Tieňobijca, môžeš ďakovať osudu. Kopija minula hlavné žily a tepny v jej krku. Zasiachla len sval a ten vieme vyliečiť.“

„Dokážete ju vytiahnuť? Nie sú v nej nejaké kúzla, čo by bránili...“

„Postaráme sa o to, Tieňobijca.“

S vážnou tvárou, ako zhromaždenie kňazov pred oltárom, všetci elfovia okrem Blödhgarma položili dlane na Zafirinu hrud' a dali sa do tichého spevu. Znel ako šepot vetra nesúci sa vrbovým hájom. Spievali o teple a raste, spievali o svaľe a šľachách a pulzujúcej krvi a o ďalších, tajomnejších veciach. Zrejme nesmiernou silou vôle Zafira počas liečenia vydržala nehýbať sa, hoci jej telom každých pár sekúnd lomcovali záchvaty triašky. Popri násade, zabodnutej v jej hrudi, vytekal pramienok krvi.

Eragon sa pozrel na Blödhgarma, ktorý kráčal smerom k nemu. Na srsti okolo brady a krku mal zrazenú krv, takže jej odtieň stmavol z polnočnej modrej na čisto čiernu.

„Čo to bolo?“ opýtal sa ho Eragon a ukázal na plamene, čo dosiaľ poskakovali v okne vysoko nad nádvorím.

Blödhgarm si oblizol pery a odkryl tak svoje mačacie tesáky. „Tesne predtým, ako jazdec zomrel, podarilo sa mi vstúpiť do jeho mysle a prostredníctvom nej do vedomia čarodeja, ktorý mu pomáhal.“

„Zabil si toho čarodeja?“

„Svojím spôsobom. Donútil som ho, aby sa zabil sám. Normálne by som sa neuchýlil k takému prehnane dramatickému prejavu, ale bol som... nahneváný.“

Eragon vyrazil vpred, ale potom si to rozmyslel, lebo Zafira dlho tlmene zastonala. Hoci sa kopije nik nedotýkal, začala sa jej sama vysúvať z hrude. Očné viečka sa jej zachveli, a keď sa posledných šesť palcov kopije vynáralo z jej tela, niekoľkokrát za sebou sa rýchlo, plytko nadýchla. Čepeľ s bodcom

ovenčená tlmennou žiarou smaragdového svetla spadla na zem a odrazila sa od dláždenia. Znelo to skôr ako zvuk kameniny, nie kovu.

Keď elfovia dospievali a odstúpili od Zafiry, Eragon k nej podišiel a dotkol sa jej krku. Chcel ju upokojiť, povedať jej, ako ho to vydesilo, spojiť sa s jej vedomím. Namiesto toho sa jej pozrel do jedného zo žiarivých modrých očí a opýtal sa: „Si v poriadku?“ Tie slová mu pripadali úbohé v porovnaní s hĺbkou jeho pocitov.

Zafira odpovedala jediným mrknutím, potom sklonila hlavu a pohladkala ho po tvári ľahkým závanom horúceho vzduchu z nozdier.

Eragon sa usmial. Potom sa obrátil k elfom a poďakoval im v starodávnom jazyku za ich pomoc: „Eka elrun ono, älfya, wiol firn thornessa.“ Elfovia, čo pomáhali pri liečení vrátane Arye sa uklonili a stočili pravú ruku na prsiach do gesta, ktorým ich rasa vyjadrovala úctu. Eragon si všimol, že viac než polovica elfov pridelených na jeho ochranu a ochranu Zafiry je bledá, zoslabnutá a sotva sa drží na nohách.

„Choďte do bezpečia a odpočinite si,“ povedal siedmim z nich. „Keď tu zostanete, zabijú vás. Choďte, je to rozkaz!“

Hoci si bol istý, že odchádzajú s nevôľou, sedem elfov odpovedalo: „Ako si želáš, Tieňobijca.“ Zamierili cez mŕtvolu a sutinu preč z nádvorja. Vyzerali vznešene a dôstojne, aj keď boli na pokraji vyčerpania.

Potom sa Eragon pripojil k Aryi a Blödhgarmovi, ktorí si so zvláštnym výrazom na tvári prezerali začarovanú kopiju, akoby presne nevedeli, ako zareagovať. Čupol si vedľa nich a dával pozor, aby sa nijakou časťou tela nedotkol zbrane. Prezeral si jemné linky vyryté na spodnej časti čepele. Tie tvary mu pripadali povedomé, aj keď si nebol istý prečo. Dumal nad zelenkavou rukoväťou, vyrobenou z materiálu, ktorý nebol ani drevo, ani kov, a nad tlmennou žiarou, čo mu pripomínala lampáše bez plameňa, ktorými elfovia a trpaslíci osvetľujú siene.

„Myslíte si, že je to Galbatorixovo dielo?“ opýtal sa Eragon. „Možno sa rozhodol, že Zafiru a mňa radšej zabije, ako by nás zajal. Možno je presvedčený, že ho naozaj môžeme ohroziť.“

Blödhgarm s nepríjemným úsmevom vyhlásil: „Nerobil by som si také ilúzie, Tieňobijca. Nie sme pre Galbatorixa viac než drobná mrzutosť. Keby naozaj chcel, aby si ty alebo ktokoľvek z nás zomrel, stačí mu vyletieť z Urû-baenu a stretnúť sa s nami v bitke. My by sme pred ním popadali ako suché lístie v zimnej búrke. Sila drakov je s ním a nikto sa nedokáže protivíť jeho vôli. Okrem toho Galbatorixa len tak ľahko niečo neprinúti, aby sa vzdal svojich úmyslov. Možno je šialený, ale je aj prefíkaný a najmä odhodlaný. Ak

vás chce zotročiť, potom to dosiahne hoci aj cez mŕtvolu a nič okrem pudu sebazáchovy ho nezastraší.“

„V každom prípade toto nie je Galbatorixovo dielo,“ skonštatovala Arya. „Je to naša práca.“

Eragon sa zamračil. „Naša? To nevyrobili Vardeni.“

„Nie Vardeni, ale nejaký elf.“

„No...“ odmlčal sa a snažil sa nájsť logické vysvetlenie. „Nijaký elf by sa predsa neznížil k práci pre Galbatorixa. Radšej by zomreli, než...“

„S týmto nemá Galbatorix nič spoločné, a keby aj mal, sotva by dal takú vzácnu a mocnú zbraň človeku, ktorý by ju nevedel dobre strážiť. Zo všetkých zbraní v Alagaëzii by nám Galbatorix doprial najmenej práve tento nástroj.“

„Prečo?“

„Pretože, Eragon Tieňobjica, toto je dauthdaert,“ povedal Blödhgarm s náznakom zapredania v hlbokom, sýtom hlase.

„A volá sa Nírnen, orchidea,“ dodala Arya. Ukázala na tvary vyryté do čepele, v ktorých už aj Eragon začal rozoznávať štylizované glyfy jedinečného elfského písma – zakrivené, prepletené tvary končiacie sa dlhými trňovitými špičkami.

„Dauthdaert?“ zopakoval Eragon. Keď sa naňho Arya aj Blödhgarm neveriacky pozreli, pokrčil plecami v rozpakoch nad svojím nedostatočným vzdelaním. Deprimovalo ho, že elfom sa v priebehu dospievania dostali desiatky rokov štúdia s tými najlepšimi učencami ich rasy, kým jeho strýko Gero nenaučil ani abecedu, lebo to považoval za zbytočné. „Viem len to, čo som si stačil prečítať v Ellesmére. Čo je to? Ukovali ju počas pádu Jazdcov ako zbraň proti Galbatorixovi a Krivoprísažníkom?“

Blödhgarm pokrútil hlavou. „Nírnen je oveľa, oveľa starší.“

„Dauthdaerty,“ vysvetľovala Arya, „sa zrodili zo strachu a z nenávisti, ktoré poznačili posledné roky našej vojny s drakmi. Naši najzručnejší kováči a čarodeji ich vyrobili z materiálov, ktoré už dnes nepoznáme. Naplnili ich čarami, ktoré sme zabudli, a pomenovali ich po najkrajších kvetinách – čo bolo to najohavnejšie spojenie všetkých čias, lebo všetkých dvanásť zbraní malo jediný účel: vyrobili sme ich na zabíjanie drakov.“

Eragon pocítil odpor pri pohľade na žiariacu kopiju. „A zabíjali?“

„Očítí svedkovia hovoria, že dračia krv pršala z neba ako letný lejak.“

Zafira hlasno a prenikavo zasyčala.

Eragon sa k nej na chvíľu otočil a kútikom oka zbadal, že Vardeni stále stoja pred hradnou vežou a čakajú, kedy on so Zafirou znovu prevezmú vedenie útoku.

„Všetky dauthdaerty údajne zničili alebo sa nenávratne stratili,“ pokračoval Blödhgarm. „Zjavne to tak nebolo. Nírnenu sa musel nejako zmocniť rod Waldgráfovcov a ten ho skrýval tu v Belatone. Predpokladám, že keď sme prerazili mestské hradby, lord Bradburn dostal strach a nariadil priniesť Nírnenu zo zbrojnice, aby zastavil teba so Zafírou. Galbatorix by nepochybne potešilo, keby vedel, že sa ťa Bradburn pokúsil zabiť.“

Eragon si uvedomoval, že by sa mal poponáhľať, ale zvedavosť mu ešte nedovolila odísť. „Stále ste mi nevysvetlili, prečo by Galbatorix nechcel, aby sme Nírnenu mali.“ Mávol smerom ku kopiji. „Čím je nebezpečnejší než tamtá kopija, alebo dokonca Bris...“ zarazil sa, aby nevyslovil celé meno, „alebo môj vlastný meč?“

Tentoraz mu odpovedala Arya: „Dauthdaert sa nedá zlomiť nijakými prirodzenými prostriedkami, nepoškodí ho oheň a je takmer úplne odolný proti čarom, ako si sám videl. Tieto zbrane navrhli tak, aby na ne nepôsobili nijaké dračie kúzla a aby pred nimi chránili aj svojich nositeľov – to je ohromujúce, keď zohľadníme silu, komplikovanosť a nevypočítateľnosť dračej mágie. Galbatorix zrejme obalil Šruikana a seba ochrannými kúzлами viac než ktokoľvek iný v Alagaëzii, ale Nírnenu by možno dokázal prejsť ich obranami, akoby ani neexistovali.“

Eragona naplnilo radostné vzrušenie. „Musíme...“

Prerušilo ho zaškrípanie.

Ten zvuk bol prenikavý, piskľavý a škripavý, ako keď kov zatne do kameňa. Eragonovi sa z neho rozdrkotali zuby. Rukami si zakryl uši a so spýtavým výrazom na tvári hľadal zdroj toho zvuku. Zafira pohodila hlavou; Eragon aj cez silný hluk počul, ako skučí od bolesti.

Dvakrát preletel očami nádvorie, kým si všimol nepatrný obláčik prachu kúdoliaci sa pri stene hradnej veže. Vychádzal z praskliny širokej približne jednu stopu, čo sa objavila pod čiernastým, sčasti rozbitým oknom, kde Blödhgarm zabil čarodeja. Hoci škripot silnel, Eragon sňal ruku z ucha a ukázal na prasklinu.

„Pozri!“ zakričal na Aryu, ktorá chápavo prikývla. Znovu si pritlačil ruku na ucho.

Zrazu zvuk z ničoho nič stíchol.

Eragon chvíľu čakal, potom pomaly spustil ruky. Tentoraz zatúžil nemať taký citlivý sluch.

Vtom sa prasklina ešte viac roztvorila – rozšírila sa až na niekoľko stôp – a rýchlo postupovala dole po stene veže. Trhlina zasiahla kamenný svorník nad dverami veže ako blesk, otriasla ním a zem pri vchode zasypala spľškou

menších kameňov. Hrad zaškrípala a predná stena hradnej veže sa začala nakláňať od rozbitého okna smerom k zlomenému svorníku.

„Utekajte!“ zakričal Eragon na Vardenov, hoci muži sa už medzitým rozprúchli na obe strany nádvorja a zúfalo sa snažili dostať spod dosahu vratkej veže. Eragon vykročil dopredu a v tlačenci bojovníkov celý napätý hľadal Rorana.

Nakoniec ho zbadal – zostal uväznený medzi skupinou mužov pri dverách. Eragon na nich volal, ale v tom zmätku jeho slová nebolo počuť. Potom sa stena znova pohla. Zosunula sa o niekoľko ďalších palcov a naklonila sa ešte viac. Rorana zasypali kamene, stratil rovnováhu a potkol sa dozadu pod previs dverí.

Keď sa trochu spamätal, jeho oči sa stretli s Eragonovými. Eragon v jeho pohľade zbadal záblesk strachu a bezmocnosti, ktorý rýchle vystriedala odovzdanosť. Akoby Roran vedel, že nech pobeží akokoľvek rýchlo, nedostane sa do bezpečia včas.

Roranovi sa na tvári zjavil krivý úsmev.

A stena sa zrútila.

PÁD KLADIVA

Nie!“ vykrikoval Eragon, keď sa stena veže s burácaním zosypala a pochovala Rorana spolu s piatimi ďalšími mužmi pod päťmetrovou hromadou kamenia a zaplavila nádvorie temným mračnom prachu.

Vykrikoval tak hlasno, až ho zaškrabalo v krku a vzadu v hrdle zacítil klzkú krv s príchuťou medi. Nadýchol sa, zlomil sa v páse a rozkašľal sa.

„Vaetna,“ zasipel a mávol rukou. Ozval sa zvuk pripomínajúci šušťanie hodvábu, hustý sivý prach sa rozdelil a vzduch uprostred nádvoría sa prečistil. Eragon sa tak bál o Rorana, že sotva postrehol, koľko síl mu kúzlo odobralo.

„Nie, nie, nie, nie,“ mrmlal si Eragon. *Nemôže byť mŕtvy. Nemôže, nemôže, nemôže...* Stále dokola si v duchu opakoval tú vetu, akoby tým mohol dosiahnuť jej pravdivosť. S každým zopakovaním sa však stávala čím ďalej, tým menej vyjadrením skutočnosti či nádeje a viac modlitbou adresovanou svetu.

Arya a ďalší vardenský bojovníci pred ním kašľali a utierali si oči dlaňami. Mnohí sa krčili, akoby očakávali ranu; iní s úžasom hľadeli na predok poškodeného hradu. Trosky časti veže sa vyvalili do stredu nádvoría a zakryli mozaiku. Dva a pol miestnosti na druhom poschodí a jedna na treťom – tá, kde takou strašnou smrťou zomrel čarodej – boli náhle vystavené prírodným živlom. Komnaty a ich vybavenie vyzerali v plnom slnečnom svetle špinavé a ošumelé. Vnútri prievalu, kde sa práve ocitli, splašene cúvala hŕstka vojakov vyzbrojená samostrelními. Tlačili sa, strkali a vybiehali dverami zo siení a mizli v hĺbinách hradu.

Eragon sa pokúsil odhadnúť hmotnosť jedného kvádrového kameňa v hromade trosiek; musel vážiť niekoľko metrákov. Keby spolu so Zafírou a elfmi zabrali, určite by pomocou kúzel dokázali kamene posunúť, ale to by ich celkom vysílilo a stali by sa zraniteľnými. A ešte by to trvalo neprimerane

ne dlho. Na chvíľu Eragon pomyslel na Glaedra – zlatý drak bol dosť silný, aby zodvihol celú hromadu naraz –, ale uplynulo by priveľa času, kým by sa dostal ku Glaedrovmu eldunari a teraz bolo nevyhnutné poponáhľať sa. Okrem toho vedel, že by možno ani nedokázal presvedčiť Glaedra, aby s ním hovoril a aby pomohol zachrániť Rorana aj ďalších mužov.

Potom si Eragon spomenul, ako Roran stál pod previsom dverí pri vchode do veže tesne predtým, ako ho pohltil príval kamenia a prachu, a v tom mu došlo, čo má robiť.

„Zafira, pomôž im!“ vykrikol Eragon, kým odhadzoval štít, a vyrazil vpred.

Za sebou počul Aryu, ako čosi hovorí v starodávnom jazyku – možno to bolo „Schovej to!“, ale nebol si istý. Rýchlo ho dostihla a bežala vedľa neho s vytaseným mečom.

Keď dorazil k hromade trosiek, vyskočil čo najvyššie. Pristál jednou nohou na šikmej stene kamenného bloku, potom sa znovu odrazil a skákal z miesta na miesto ako kamzík šplhajúci sa zo strže. Takto síce riskoval, že naruší stabilitu kameňov, ale šlo o najrýchlejší spôsob, ako sa dostať tam, kam potreboval.

Posledným skokom sa Eragon vymrštil na okraj druhého podlažia a uháľal k dverám na opačnej strane miestnosti. Rozrazil ich takou silou, že zlomil zámku a dvere vyleteli z pántov, narazili do steny na chodbe za nimi a ťažké dubové dosky sa rozleteli.

Hnal sa chodbou ako o preteky. Vlastné kroky a dych mu pripadali čudne stlmené, akoby mal uši plné vody.

Keď sa priblížil k otvoreným dverám, spomalil. Zbadal miestnosť, kde päť ozbrojencov diskutovala nad mapou. Ani jeden z nich si ho nevšimol.

Eragon utekal ďalej.

Prudko zahol za roh a zrazil sa s vojakom, ktorý šiel opačným smerom. Po náraze čelom do okraja mužovho štítu sa mu pred očami roztancovali hviezdičky. Chytil sa vojaka a chvíľu sa potácali po chodbe sem a tam ako párík opitých tanečníkov.

Vojak zakľal a snažil sa znovu nájsť rovnováhu. „Čo je to s tebou, ty prekliaty...“ rozkričal sa, ale potom sa pozrel Eragonovi do tváre a vyvalil oči. „Ty!“

Eragon zovrel pravú päsť a udel muža do brucha, priamo pod hrudný kôš, a vyhodil ho do stropu. „Ja,“ potvrdil, keď vojak dopadol naspäť na zem bez známok života.

Pokračoval ďalej po chodbe. Jeho zrýchlený tep akoby sa zdvojnásobil od chvíle, čo vbehol do veže; mal pocit, že mu srdce každú chvíľu vyletí z hrude.

Kadial'? uvažoval dychtivo, keď nazrel za ďalšie dvere a zase nevidel nič než prázdnu miestnosť.

Konečne na špinavej vedľajšej chodbe zazrel točité schodište. Bral schody po piatich, nehľadiac na vlastnú bezpečnosť, a cestou dole spomalil len raz, aby odstrčil z cesty vystrašeného lukostrelca.

Schody sa skončili a on sa ocitol v miestnosti s vysokou klenbou, ktorá mu pripomenula katedrálu v Dras-Leone. Otočil sa na päte a rýchlo sa rozhliadol: štíty, zbrane a červené zástavy rozvešané po stenách, úzke okná tesne pod stropom, pochodne zasadené do držiakov z tepaného železa, prázdne kozuby, dlhé tmavé stoly vyrovnané pozdĺž oboch strán siene a stupienok na čele miestnosti, kde pred stoličkou s vysokým operadlom stál fúzatý muž v háve. Eragon sa ocitol v hlavnej sieni hradu. Napravo, medzi ním a dverami vedúcimi ku vchodu do veže stála skupina najmenej päťdesiatich vojakov. Od prekvapenia sa mykli, až sa zaleskli zlaté nite na ich tunikách.

„Zabite ho!“ skríkol šľachtic v háve skôr vystrašene než rozkazovačne. „Kto ho zabije, dostane tretinu mojich pokladov, to sľubujem!“

Eragona rozzúrilo, že ho zase niečo zdrží. Vytrhol meč z pošvy, zodvihol ho nad hlavu a zareval: „Brisingr!“

Čepeľ obalili prízračné modré plamene, ktoré rýchlo postupovali hore k špičke. Páľava z ohňa zahriala Eragonovi ruku, rameno a jedno líce.

Sklopil zrak k vojakom. „Zmiznite,“ zavrčal.

Vojaci chvíľku váhali, potom sa otočili a utiekli.

Eragon vyrazil vpred a nevšímal si vydesených oneskorencov potácajúcich sa blízko jeho horiaceho meča. Jeden muž zakopol a spadol pred ním. Eragon ho preskočil bez toho, aby sa dotkol hoci len strapca na jeho helme.

Keď sa opäť dal do behu, plamene na čepeli sa natáhovali ako hriva cválajúceho koňa.

Zohol sa a prebehol cez dvojkrídlové dvere, čo chránili vstup do hlavnej siene. Uháňal dlhou širokou sálou lemovanou miestnosťami plnými vojakov – a aj ozubených kolies, kladiek a ďalších mechanizmov používaných na zdvíhanie a spúšťanie hradnej brány – a potom plnou rýchlosťou vrazil do padacej mreže prehradzujúcej cestu k miestu, kde stál Roran vo chvíli, keď sa veža zrútila.

Mreža sa pod jeho nárazom ohla, ale železo nepovolilo.

Zapotácal sa o krok naspäť.

Nasmeroval silu uloženú v diamantoch vo svojom opasku – v páse Belota Múdrego – do Brisingra, odčerpav z drahokamov cennú zásobu energie a rozdúchal oheň meča do neznesiteľnej sily. Vydal bezslovný výkrik, natia-

hol ruku za seba a udel do padacej mreže. Pokropili ho oranžové a žlté iskry, narobili mu jamky do rukavíc aj do tuniky a popálili ho na holej koži. Kúsok roztaveného syčiaceho železa mu kvapol na špičku topánky. Eragon šklbol nohou a striasol ho.

Po tretej rane sa odlomil stred mreže. Odseknuté konce kovových tyčí boli dobiela rozpálené a osvetľovali okolie tlmenou žiarou.

Eragon nechal plamene stúpajúce z Brisingra zhasnúť a prešiel otvorom, ktorý si vysekal.

Utekal doľava, potom doprava a potom zase doľava po chodbe, ktorá sa kľukatila, aby spomalila postup prípadných útočníkov, ktorým by sa podarilo vystúpiť do veže.

Keď zabočil za posledný roh, uvidel svoj cieľ: vstupnú halu zavalenú troskami. Ani jeho bystrý elfí zrak nedokázal v prítmí rozoznať viac než hlavné obrysy, lebo padajúce kamene uhasili pochodne na stenách. Začul čudné vrčanie a šramot, akoby sa nejaké nemotorné zviera prehrabávalo sutinami.

„Naina,“ zašepkal.

Priestor ožiarilo vznášajúce sa modré svetlo. A v ňom pred sebou zbadal Rorana pokrytého prachom, krvou, popolom, ako hrozivo cerí zuby, stojí nad mŕtvolami dvoch vojakov a zápolí s tretím.

Vojak prižmúril oči, keď sa rozjasnilo. Roran využil mužovo rozptýlenie a stlačil ho na kolená, vzal dýku z jeho opaska a zabodol mu ju pod okraj čeľuste.

Vojak dvakrát kopol a znehybnel.

Keď sa Roran dychčiac zodvihol, z prstov mu kvapkala krv. S čudne meravým výrazom sa pozrel na Eragona.

„Už bolo načas...“ dostal zo seba. Potom obrátil oči stĺpkom a omdlel.

TIENE NA OBZORE

A by Eragon zachytil Rorana, skôr než sa zvalí na zem, musel pustiť Brisingr, čo sa mu veľmi nepáčilo. Roztvoril však dlaň a meč zacinkal o kameň, práve keď mu bezvládný Roran klesol do náručia.

„Je vážne zranený?“ opýtala sa Arya.

Eragon sa prekvapene mykol, keď zistil, že elfka s Blödhgarmom stoja vedľa neho. „Hádam nie.“ Párkrát poplieskal Rorana po zaprášených lícach. V nevýraznej ľadovomodrej žiare kúzla vyzeral jeho bratranec vyčerpane. Oči mu lemovali pomliaždeniny a jeho pery mali fialkastý odtieň, akoby si ich zafarbil šťavou z ostružín. „No tak, preber sa.“

Po pár sekundách sa Roranovi zachveli viečka. Otvoril oči a zmätene sa rozhliadol. Eragona zaplavila taká silná úľava, že ju cítil na jazyku. „Na chvíľu si stratil vedomie,“ vysvetlil bratrancovi.

„Aha.“

Žije! hlásil Eragon Zafire. Podstúpil riziko kratučkého okamihu spojenia.

Cítil jej radosť. *To je dobre. Zostanem tu a pomôžem elfom odsunúť kamene.*

Keď ma budeš potrebovať, zakrič a ja si k tebe nájdem cestu.

Roranovo krúžkové brnenie zacinkalo, keď mu Eragon pomáhal na nohy. „Čo ostatní?“ opýtal sa a kývol bradou k hromade trosiek.

Roran pokrútil hlavou.

„Si si istý?“

„Tam dole nemohol nikto prežiť. Ja som unikol len preto... lebo ma šťastie chránil previs nad dverami.“

„Si v poriadku?“ opýtal sa Eragon.

„Čože?“ zamračil sa Roran a tváril sa roztržito, akoby mu tá myšlienka ani nenapadla. „Som... Možno mám zlomené zápästie. Nič vážne.“

Eragon vrhol ospravedlňujúci pohľad na Blödhgarma. Na elfovej tvári sa

mihol nepatrný náznak nespokojnosti, ale podišiel k Roranovi a jemne ho oslovil: „Keby si dovolil...“ Natiahol ruku k Roranovej zranenej ruke.

Kým Blödhgarm sa lopotil s Roranom, Eragon zobral Brisingr a potom s Aryou hliadkovali pri vchode pre prípad, že by na nich nebodaj zaútočili nejakí ľahkomyseľní vojaci.

„Tak, hotovo,“ povedal Blödhgarm a prešiel k ostatným. Roran pokrútil zápästím, aby ho vyskúšal.

Spokojne poďakoval Blödhgarmovi, potom spustil ruku a pohľadal na zemi medzi sutinami svoje kladivo. Upravil si brnenie a pozrel sa smerom ku vchodu. „Už mám dosť toho lorda Bradburna,“ povedal zdanlivo pokojným tónom. „Už pridlho sedí na svojom tróne a podľa mňa by sme ho mali odbremeniť od jeho povinností. Súhlasíš, Arya?“

„Áno,“ prisvedčila.

„Dobre, poďme sa poobzerať po tom pupkatom starom hlupákovi. Dám mu pár nežných štuchancov kladivom na pamiatku všetkých, čo sme dnes stratili,“ navrhol Roran.

„Pred pár minútami bol v hlavnej sále,“ podotkol Eragon. „Pochybujem však, že tam čaká, kým sa vrátíme.“

Roran pokýval hlavou. „Tak si ho budeme musieť nájsť.“ A vyrazil dopredu.

Eragon ukončil svetelné zaklínadlo a ponáhlal sa za bratrancom s Brisingrom v pohotovosti. Arya s Blödhgarmom sa držali tak blízko neho, ako im to kľukatá chodba dovoľovala.

Miestnosť, do ktorej chodba ústila, bola prázdna, rovnako ako hlavná sála hradu, kde nedávnu prítomnosť desiatok vojakov a hodnostárov dokazovala jedine hojdajúca sa helmica na zemi.

Eragon s Roranom prebehli okolo mramorového stupňa a Eragon prispôbil rýchlosť Roranovmu tempu. Vykopli dvere naľavo od stupňa a hnali sa hore po schodišti.

Na každom poschodí sa zastavili, aby Blödhgarm zapátral v mysli po lordovi Bradburnovi a jeho sprievode, ale nenašiel po nich nijaké stopy.

Keď dorazili na tretie poschodie, Eragon začul splašené kroky a uvidel, ako klenutú chodbu pred Roranom zaplnila húština kopijí. Jedna bodla Rorana do líca a pravého stehna a koleno sa mu sfarbilo od krvi. Zareval ako zranený medveď a mlátil do kopijí štítom v snahe pretlačiť sa posledných pár krokov von zo schodiskovej šachty. Muži v panike kričali.

Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, potom sa natiahol okolo Rorana, vzal jednu kopiju za násadu a vytrhol ju z čejsi ruky. Obrátil kopiju a ho-

dil ju do stredu medzi mužov natlačených v klenutom priechode. Niektorí vykrikovali a v hradbe tiel sa objavila medzera. Eragon to ešte niekoľkokrát zopakoval a onedlho sa počet vojakov tak znížil, že Roran ich dokázal vytlačiť zo schodiskovej šachty.

Dvanásť ostatných vojakov sa rozmiestnilo po širokej podeste so stĺpovitým zábradlím, aby získali manévrovací priestor. Roran znovu zareval a vrhol sa na najbližšieho muža. Odrazil jeho meč, skočil k nemu a udel ho do helmy, takže zacinkala ako železný hrniec.

Eragon rýchlo prebehol odpočívadlo a pustil sa do dvojice vojakov, čo stáli blízko seba. Vrazil ich na zem a jediným bodnutím Brisingra poslal oboch na onen svet. Vzduchom k nemu svištala roztočená sekera. Prikrčil sa, zhodil jedného muža cez zábradlie a vzápätí sa zbavil dvoch ďalších, čo ho chceli vypitvať zahnutými dýkami.

Potom medzi mužov nečujne vbehli Arya s Blödhgarmom. Vďaka ich elfskej ladnosti pôsobil ich zápas skôr ako šikovne zinscenované predstavenie než odporná bitka, akou bola väčšina bojov.

V prívale rinčiaceho kovu, zlámaných kostí a odseknutých končatín tí štyria pobili zvyšok vojakov. Ako vždy bitka Eragona vzpružila. Pripadal si, akoby naňho niekto vyliat vedro studenej vody. Vnímal jasnejšie než pri akejkolvek inej činnosti.

Roran sa predklonil, oprel si ruky o kolená a ťažko odľukoval, akoby práve dokončil preteky.

„Mám?“ opýtal sa Eragon a ukázal na rezné rany na Roranovom líci a stehne.

Roran párkrát vyskúšal, či ho zranená noha udrží. „To počká. Najprv podme nájsť Bradburna.“

S Eragonom na čele zamierili naspäť do schodiskovej šachty a opäť stúpali hore. Po ďalších piatich minútach hľadania nakoniec našli lorda zabarikádovaného v najvyššej komnate v najzápadnejšej veži hradu. Eragon, Arya a Blödhgarm pomocou mnohých zaklínadiel rozobrali dvere a horu nábytku nahromadeného za nimi. Keď spolu s Roranom vošli dnu, vysoko postavení sluhovia a hradná stráž, ktorí sa zhromaždili pred lordom Bradburnom, zbledli a väčšina z nich sa roztriasla od strachu. Eragonovi sa uľavilo, že nemusel zabiť viac než troch strážnikov, aby prinútili skupinu odložiť zbrane a vzdať sa. Potom si Arya stala proti Bradburnovi, ktorý po celý čas mlčal, a vyzvala ho: „Prikážete svojmu vojsku, aby sa vzdalo? Zostalo len pár vojakov, ale stále môžete zachrániť ich životy.“

„To neurobím, aj keby som mohol,“ odsekol Bradburn hlasom takým pl-

ným nenávisťného a uštipačného výsmechu, až ho Eragon takmer uderel. „Nečakaj odo mňa nijaké ústupky, elfka. Nevydám svojich mužov prostým, neprirodzeným bytostiam, ako si ty. Smrť bude pre nich lepšia. A nemysli si, že ma nalákaš na sladké slová. Viem o vašom spojení s urgalmi a skôr by som veril hadovi než niekomu, kto sa delí o chlieb s tými netvormi.“

Arya prikývla a natiahla dlaň nad Bradburnovo líce. Zavrela oči a na nejaký čas ona aj lord znehybneli. Eragon zapátral v mysli a zacítil prudký súboj vôle, keď si Arya prerážala cestu cez Bradburnove obrany. Trvalo to celú minútu, ale nakoniec ovládla jeho myseľ a pustila sa do vyvolávania a skúmania jeho spomienok, kým neodhalila charakter jeho ochranných kúzel.

Potom prehovorila starodávnym jazykom a vyriekla zložité zaklínadlo, aby tie obrany obišla a Bradburna uspala. Keď skončila, lordove oči sa zavreli a s povzdychom sa jej zosunul do náručia.

„Zabila ho!“ zareval jeden strážnik a medzi mužmi sa začali ozývať výkriky strachu a pobúrenia.

Kým sa ich Eragon pokúšal presvedčiť, že to nie je pravda, začul, ako sa niekde v diaľke rozniesla vardenská trúbka. Onedlho sa ozvala ďalšia, tentoraz už bližšie, potom ešte ďalšia a neskôr zachytil útržky niečoho ako slabý jasot z nádvorja pod nimi.

S Aryou si vymenili zmätené pohľady. Vyzerali postupne zo všetkých okien komnaty.

Na západ a na juh sa rozprestierala Belatona. Bolo to veľké, prekvitajúce mesto, jedno z najväčších v Kráľovstve. Neďaleko hradu sa vypínali pôsobivé kamenné budovy so šikmými strechami a s arkierovými oknami, o kúsok ďalej stáli omietnuté drevené domy. V niekoľkých hrazdených budovách počas boja vypukol požiar. Dym naplňoval vzduch hnedým oparom, ktorý štipal v očiach a v krku.

Asi míľu od mesta smerom na juhozápad rozprestieral sa vardenský vojenský tábor: dlhé rady vyblednutých vlnených stanov lemované kolmi a výkopmi a pár veľkých stanov v žiarivých farbách s vlajkami a zástavami. Na holej zemi ležali stovky zranených. V stanoch liečiteľov už totiž nebolo voľné miesto.

Severne od mesta, za dokmi a skladmi, sa nachádzalo jazero Leona, rozľahlá vodná plocha, na ktorej sa občas objavil hrebeň vlny.

Od západu sa po nebi blížila kopa čiernych mračien, ktorá sa týčila vysoko nad mestom a zrejme ho mala onedlho zahaliť do záhybov dažďa, padajúceho z oblohy ako suknica. Tu a tam sa v hĺbinách búrky zablesklo modravé svetlo a hromy burácali ani rozzúrená beštia.

Eragon však nikde nevidel príčinurozruchu, ktorý prilákal jeho pozornosť.

Pribehli s Aryou k oknu priamo nad nádvorím. Zafira spolu so skupinou mužov a elfov práve dokončila odpratávanie kameňov pred hradnou vežou. Eragon zapískal, a keď dračica zodvihla oči, zamával jej. Jej dlhé čeľuste sa roztvorili do zubatého úškľabku a vyfúkla k nemu stužku dymu.

„Hej! Čo sa deje?“ zakričal Eragon.

Jeden z Vardenov stojacich na hradbách zodvihol ruku a ukázal na východ. „Tieňobijca, pozri sa! Prichádzajú mačkolaky! Mačkolaky idú!“

Eragonovi prebehol mráz po chrbte. Pozrel sa smerom, ktorý mu muž naznačil, a tentoraz uvidel veľa malých záhadných postáv, vynárajúcich sa spoza kopčeka niekoľko míľ odtiaľ, na druhej strane rieky Jiet. Niektoré kráčali po štyroch, iné po dvoch, ale boli príďaleko, aby mohol s istotou vyhlásiť, že ide o mačkolaky.

„Je to možné?“ čudovala sa Arya.

„Neviem... Nech už je to ktokoľvek, onedlho to zistíme.“

KRÁĽ MAČIEK

Eragon stál na stupienku v hlavnej sále hradnej veže, hneď na pravo od trónu lorda Bradburna, s ľavou rukou na hlavici Bris-ingra, zasunutého v pošve. Z druhej strany trónu stál hlavný veliteľ Vardenov Jörmundur s helmickou pod ľavou pazuchou. Hnedé, na bokoch prešedivené vlasy mal zopnuté dozadu do dlhého vrkoča. Na štíhlej tvári mal prázdny výraz človeka, ktorý je zvyknutý čakať na druhých. Eragon si všimol, že spod chrániča pravého predlaktia vyteká Jörmundurovi pramienok krvi. Vojvoda musel byť zranený, ale bolesť nedal najavo.

Medzi nimi sedela ich vodkyňa Nasuada, oslnivá v zelenožltých šatách, do ktorých sa obliekla len pred chvíľkou, keď vymenila žiarivé vojnové rúcho za odev vhodnejší na panovanie. Biely plátenný obvaz na jej ľavej ruke svedčil o tom, že aj na nej nedávny boj zanechal stopu.

Tlmeným hlasom, aby ju počul len Eragon s Jörmunduro, vodkyňa povedala: „Keby sa nám tak podarilo získať ich podporu...“

„Čo však budú chcieť na revanš?“ opýtal sa Jörmundur. „Truhlice máme takmer prázdne a budúcnosť je neistá.“

Nasuade sa pri odpovedi sotva pohli pery. „Možno čakajú len na príležitosť pomstiť sa Galbatorixovi,“ odmlčala sa. „Ak to tak nie je, budeme musieť nájsť niečo iné než zlato, čím by sme ich presvedčili, aby sa k nám pridali.“

„Mohla by si im ponúknuť zopár sudov smotany,“ nadhodil Eragon, čo Jörmundura úprimne rozosmialo. Aj Nasuada sa ticho zasmiala.

Ich rozhovor prerušilo trúbenie spred hlavnej sály. Potom cez otvorené dvere na druhom konci siene vstúpilo plavovlasé páža oblečené do tuniky so znakom Vardenov – s bielym drakom držiacim ružu nad mečom, ktorý mieril dole na červenú plochu. Páža zabúchalo o podlahu obradnou palicou a tenu linkým spevavým hlasom ohlásilo: „Jeho najvznešenejšia kráľovská výsosť,

Grimrr Pollabka, kráľ mačkolakov, pán osamelých miest, vládca nočných území a ten, čo kráča sám.“

Čudný titul: ten, čo kráča sám, poznamenal Eragon smerom k Zafire.

Zaslúžený, povedala by som, odvetila a on vycítil jej pobavenie, aj keď nedoviedel na miesto v hradnej veži, kde stočená ležala.

Páža ustúpilo a cez dvere vkráčal Grimrr Pollabka v ľudskej podobe, nasledovaný ďalšími štyrmi mačkolakmi, nečujne našľapujúcimi na veľké chlpaté labky. Tí štyria sa podobali na Solembuma, jediného mačkolaka, ktorého Eragon dovtedy videl vo zvieracej podobe: mali mohutné plecia a dlhé nohy, krátke tmavé pásy chlupov okolo krku a v kohútiku, strapaté uši a chvosty s čiernou špičkou, ktorými ladne mávali z boka na bok.

Grimrr Pollabka sa však nepodobal na nijakého človeka ani na zviera, ktoré Eragon videl. Meral približne štyri stopy ako trpaslíci, ale s trpaslíkom ani s človekom by si ho nikto nepomýlil. Mal drobnú špicatú bradu, široké líčne kosti a spod obočia zatočeného dohora mu vykúkali zošikmené zelené oči lemované vejárovitými riasami. Čierne strapaté vlasy mu vpredu padali do čela a na bokoch a vzadu mu splývali na plecia, kde boli hladké a lesklé ako srst' jeho spoločníkov. Eragon nedokázal odhadnúť jeho vek.

Jediným Grimrovým odevom bola hrubá kožená vesta a bedrová zásterka z kráľickej kože. Vpredu na veste mal priviazané lebky asi tucta zvierat – vtákov, myší a ďalšej drobnej zveri –, ktoré pri chôdzi štrngali o seba. Spod pásika bedrového rúška mu z puzdra šikmo vytŕčala dýka. Na červenohnedej koži mal početné jazvy, úzke a biele ako škrabance na starom stole. A ako naznačovalo jeho meno, chýbali mu dva prsty na ľavej ruke – zrejme mu ich niekto odhryzol.

Napriek svojim jemným črtám bol Grimrr bezpochyby samec: mal tvrdé šľachovité svaly na ramenách a hrudi, útle boky a pevný krok, ktorým sa pomaly blížil k Nasuade.

Nik z mačkolakov si podľa všetkého nevšimol ľudí zoradených po oboch stranách siene, až kým sa Grimrr nedostal do blízkosti bylinkárky Angely, ktorá stála vedľa Rorana a šiestimi ihlicami súčasne plietla pruhovanú ponožku.

Keď Grimrr zbadal bylinkárku, prižmúril oči a vlasy sa mu zavlnili a naježili rovnako ako srst' jeho štyroch strážcov. Ohrnul pery, odkryl pár zahnutých bielych hryzákov a na Eragonov úžas krátko a hlasno zasyčal.

Angela zodvihla oči od ponožky s vlažným sebaistým výrazom. „Píp píp,“ povedala.

Eragon si chvíľu myslel, že mačkolak na ňu skočí. Na Grimrovom krku a líkach naskákali temné červené škvrny, nozdry sa mu rozšírili a ticho na ňu

zaprskal. Ostatné mačkolaky sa prikrčili s ušami tesne pritlačenými k hlave, pripravené vrhnúť sa na ňu.

Eragon začul, ako ľudia po celej sále povytiahli čepele z puzdier.

Grimrr ešte raz zasyčal, potom sa od bylinkárky odvrátil a pokračoval v chôdzi. Keď posledný mačkolak mŕňal Angelu, zodvihol labu a kradmo sa ohnal po šnúрке priadze, ktorá visela z Angeliných ihlíc, ako by to urobila rozmaznaná domáca mačka.

Zafiru to zmietlo rovnako ako Eragona. *Píp píp?* opýtala sa.

Pokrčil plecami, lebo zabudol na to, že ho nevidí. *Ktovie, prečo Angela niečo robí alebo hovorí.*

Grimrr konečne došiel pred Nasuadu. Zastavil sa a celkom nepatrne sklonil hlavu, aby dal najavo vrcholnú sebaistotu, dokonca namyslenosť, charakteristickú pre mačky, draky a niektoré urodzené ženy.

„Pani Nasuada,“ prehovoril. Mal prekvapujúco hlboký hlas, čo by sa hodil skôr na tlmené prerývané vrčanie samca divej mačky než chlapcovi, na ktorého sa podobal.

Nasuada sklonila hlavu tiež. „Kráľ Pollabka, srdečne vás vítam medzi Vardenmi, vás aj celú vašu rasu. Ospravedlňte nášho neprítomného spojenca kráľa Orrina zo Surdy. Nemohol vás privítať, ako si želal, lebo doteraz so svojimi Jazdcami bráni naše západné krídlo pred Galbatorixovými oddielmi.“

„Samozrejme, pani Nasuada,“ odpovedal Grimrr. Jeho ostré zuby sa zabýskali, keď prehovoril. „K nepriateľom sa nikdy nesmiete obracať chrbtom.“

„Napriek tomu... Čomu vďačíme za nečakané potešenie z tejto návštevy, vaša výsosť? Mačkolaky boli vždy povestné svojou uzavretosťou a samotou aj tým, že sa nezapájajú do sporov svojej doby, najmä od pádu Jazdcov. Človek by takmer povedal, že váš rod posledných sto rokov pôsobí skôr ako legenda než ako skutočnosť. Prečo ste sa teda teraz rozhodli ukázať?“

Grimrr zodvihol pravú ruku a namieril ohnutý prst zakončený pazúrovitým nechtom na Eragona.

„Kvôli nemu,“ zavrčal mačkolak. „Jeden lovec nezaútočí na iného, kým ten druhý neodhali svoju slabinu. A Galbatorix nám tú svoju už ukázal: nezabije Eragona Tieňobjcu ani Zafiru Bjartskular. Na túto príležitosť sme čakali dlho a chceme sa jej chopiť. Galbatorix sa naučí mať z nás strach a nenávidieť nás, až si nakoniec uvedomí, akú veľkú spravil chybu a zistí, že sme ho zničili my. A aká lahodná bude táto pomsta, lahodná ako kus jemného mäsa z mladého kanca.“

„Nadišiel čas, ľudia,“ pokračoval mačkolak, „aby všetky rasy, dokonca aj mačkoly, spolu povstali a ukázali Galbatorixovi, že nezlomil našu vôľu bojovať. Pridáme sa k vášmu vojsku, pani Nasuada, ako nezávislí spojenci a pomôžeme vám to dosiahnuť.“

Eragon nedokázal rozoznať, čo si myslí Nasuada, ale jeho aj Zafiru mačkolakova reč ohromila.

Po krátkej odmlke Nasuada povedala: „Výsosť, vaše slová veľmi lahodia môjmu uchu. No prv než prijem vašu ponuku, musíte mi odpovedať na pár otázok, ak súhlasíte.“

S výrazom neochvejnej ľahostajnosti Grimrr mávol rukou. „Súhlasím.“

„Musím priznať, že vaša rasa bola taká tajuplná a taká nepostihnuteľná, že som o vašej výsosti až do dnešného dňa nepočula. Vlastne som ani nevedela, že máte nejakého vládcu.“

„Nie som taký kráľ ako tí vaši,“ odvetil Grimrr. „Mačkoly spravidla uprednostňujú samotu, ale ak ideme do vojny, aj my si musíme zvoliť vodcu.“

„Chápem. Hovoríte teda v mene celej svojej rasy alebo len za tých, čo pricestovali s vami?“

Grimrrova hrud' sa zodvihla a zatváril sa ešte samoľúbejšie. „Pani Nasuada, hovorím v mene celého svojho druhu,“ zapriadol spokojne. „Prišiel sem bojovať každý zdatný mačkolak v Alagaëzii – okrem tých, čo sa starajú o mladé. Je nás málo, ale zúrivosťou v boji sa nám nevyrovná nikto. Velím aj jednotvarom, hoci nemôžem hovoriť v ich mene, lebo jednotvary sú nemé ako iné zvieratá. Napriek tomu urobia to, čo od nich budeme chcieť.“

„Jednotvary?“ čudovala sa Nasuada.

„Vy im hovoríte mačky. Nevedia meniť svoju podobu ako my.“

„A tiež podliehajú vášmu veleniu?“

„Áno. Obdivujú nás... čo je celkom prirodzené.“

Ak hovorí pravdu, povedal Eragon Zafire, mohli by nám mačkoly veľmi pomôcť.

Potom sa Nasuada opýtala: „A čo od nás požadujete výmenou za vašu pomoc, kráľ Pollabka?“ Letmo sa pozrela na Eragona, usmiala sa a potom dodala: „Môžeme vám ponúknuť toľko smotany, koľko si budete želať, ale okrem toho sú naše zdroje obmedzené. Ak vaši bojovníci očakávajú, že za ich utrpenie im zaplatíme, obávam sa, že ich veľmi sklame.“

„Smotana je pre mačiatka a zlato nás vôbec nezaujíma,“ vyhlásil Grimrr. Počas reči zodvihol pravú ruku a ospalo si prezrel nechty. „Máme takéto podmienky: každý z nás dostane dýku, s ktorou bude bojovať, ak už nejakú nemá. Každý z nás bude mať dve súpravy brnenia na mieru – jednu na boj,

keď stojíme na dvoch, a jednu, keď sme na štyroch. Nepotrebujeme nijaký iný výstroj: nijaké stany, prikrývky, taniere ani lyžice. Každému z nás slúbite jednu kačku, tetra, kurča alebo podobného vtáka na deň a na každý druhý deň misku čerstvo posekanej pečene. A keby sme sa rozhodli, že svoje jedlo nezjeme, odložíte ho pre nás. Ak túto vojnu vyhráte, každý, kto sa stane vaším ďalším kráľom – a všetci, čo získajú tento titul po ňom – bude mať na čestnom mieste vedľa trónu mäkký vankúš, kam sa bude môcť usadiť jeden z nás, ak budeme chcieť.“

„Vyjednávate ako trpasličí zákonodarca,“ odmerane povedala Nasuada. Naklonila sa k Jörmundurovi a Eragon ju počul zašepkať: „Máme dosť pečene, aby sme ich všetkých nakrmili?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal Jörmundur rovnako tlmeným hlasom. „Záleží však na veľkosti tej misky.“

Nasuada sa vystrela na tróne. „Dve súpravy brnení je priveľa, kráľ Pollabka. Vaši bojovníci sa budú musieť rozhodnúť, či chcú bojovať ako mačky, alebo ako ľudia, a potom sa riadiť týmto rozhodnutím. Nemôžem si dovoliť vybaviť ich na oba spôsoby boja.“

Eragon si bol istý, že keby Grimrr mal chvost, pohadzoval by ním sem a tam. Takto mačkolak len zmenil postoj, akoby nevydržal stáť tak dlho na jednom mieste. „Dobre, pani Nasuada.“

„Je tu ešte niečo: Galbatorix má všade svojich vyzvedačov a zabijakov. Preto sa môžete pridať k Vardenom len pod podmienkou, že dovoľíte, aby jeden z našich čarodejov preskúmal vaše spomienky. Musíme sa ubezpečiť, že Galbatorix nad vami nemá nijakú moc.“

Grimrr si odfrkol. „Boli by ste hlúpi, keby ste to neurobili. Ak má niekto odvahu čítať naše myšlienky, nech tak urobí. No nie ona,“ zdôraznil a otočil sa, aby ukázal na Angelu. „Ona nikdy.“

Nasuada zaváhala a Eragon videl, že by sa rada opýtala prečo, ale ovládla sa. „Dohodnuté. Okamžite pošlú po čarodejov, aby sme mohli túto vec čo najrýchlejšie vyriešiť. Ak nezistia nič nežiaduce – a tým som si istá –, bude mi ctou ustanoviť spojenectvo medzi vami a Vardenmi, kráľ Pollabka.“

Pri jej slovách všetci ľudia v sále vrátane Angely začali nadšene tlieškať. Dokonca aj elfovia vyzerali potešení.

Mačkolaky na to však nijako nereagovali, len sklopili uši dozadu pre nepríjemný hluk.

NÁSLEDKY

Eragon zastonal a oprel sa o Zafiru. Položil si ruky na kolená, sklúzol po jej hrboľatých šupinách, kým nedosadol na zem, a potom si natiahol nohy.

„Som hladný!“ zvolal.

Boli so Zafirou na nádvorí hradu, kúsok od mužov, čo priestor upratovali – nakladali na vozy kamene rovnako ako telá mŕtvych –, aj od ľudí, čo prúdili dnu a von z poškodenej budovy. Mnohí sa zúčastnili na audiencii kráľa Pollabku a teraz odchádzali, aby sa venovali iným záležitostiam. Neďaleko stál na stráži Blödhgarm so štyrmi ďalšími elfmi.

„Oj!“ vykrikol niekto.

Eragon zodvihol zrak. Z hradnej veže k nemu kráčal Roran. Pár krokov za ním cupitala Angela, až jej priadza viala vo vzduchu, ako sa snažila udržať s ním tempo.

„Kam sa chystáš?“ opýtal sa Eragon, keď pred ním bratranec zastal.

„Pomôcť zabezpečiť mesto a postarať sa o väzňov.“

„Aha...“ Eragon preletel pohľadom po nádvorí plnom vzruchu a potom sa vrátil k Roranovej dobitej tvári. „Bojoval si dobre.“

„Ty tiež.“

Eragon presunul pozornosť na Angelu, ktorá už zase plietla a jej prsty sa pohybovali tak rýchlo, že ich nestíhal sledovať. „Píp píp?“ opýtal sa.

Po tvári jej prebehol prešibaný výraz a potriasla hlavou, až jej poskočili objemné kučery. „To je príbeh na inokedy.“

Bez námietok prijal jej vyhybavú odpoveď. Nečakal, že by mu to vysvetlila. To robila len málokedy.

„A vy?“ opýtal sa Roran, „Kam pôjdete vy?“

My si pôjdeme zohnať nejaké jedlo, odpovedala Zafira a štuchla do Eragona ňufákom, až zacítil jej horúci dych.

Roran prikývol. „To znie úplne najlepšie. Takže sa uvidíme večer v tábo-re.“ Keď sa otočil na odchod, dodal: „Pozdravte odo mňa Katrinu.“

Angela zastrčila pletenie do prešívanej tašky, čo mala uviazanú okolo pásu. „Myslím, že aj ja už pôjdem. Musím dozrieť na odvar, čo sa mi varí v stane, a nájsť jedného mačkolaka.“

„Grimrra?“

„Nie, nie – jednu starú priateľku: Solembumovu matku. Teda ak ešte žije. Dúfam, že áno.“ Zodvihla ruku k čelu, palec a ukazovák spojila do krúžku a prehnane veselo vykrikla: „Tak, majte sa!“ a odbehla.

Vysadni mi na chrbát, vyzvala Eragona Zafira, zodvihla labu a nechala ho tak bez opory.

Vyšplhal sa do sedla za jej krkom a dračica za zvuku kože šúchajúcej sa o kožu rozťahla obrovské krídla. Ten pohyb vytvoril závan takmer nečujného vetra, ktorý sa šírila ako vlny na rybníku. Po celom nádvorí sa ľudia zastavovali, aby sa na ňu pozreli.

Keď zodvihla krídla nad hlavu, Eragon zbadal sieť fialkastých žíl, ktoré v nich pulzovali a premieňali sa na prázdne červíčie chodbičky, keď poľavoval tlak krvi medzi údermi jej mocného srdca.

Potom to s ním šklblo a svet okolo neho sa bláznivo naklonil, lebo Zafira vyskočila z nádvorí na vrchol hradieb, kde chvíľu balansovala na cimburí, až jej kamene praskali medzi špičkami pazúrov. Pevne sa chytil ostňa na krku pred sebou, aby sa udržal.

Svet sa znovu nahol a Zafira vystrelila hore. Eragon ucítil štiplavú chuť a zápach a začali ho páliť oči z hustého dymu, ktorý sa držal nad Belatonou ako prikrývka bolesti, zlosti a zármutku.

Zafira dvakrát silno mávla krídlami a vynorila sa z dymu do slnečného svitu nad rozhorúčenými ulicami mesta. Potom prestala pohybovať krídlami, plachtila v kruhoch a dovoľila tak stúpajúcemu horúcemu vzduchu, aby ju vyniesol ešte vyššie.

Hoci Eragon bol unavený, vychutnával si veľkolepý výhľad. Hrmiaca búrka sa každú chvíľu chystala pohltiť celú Belatonu. Jej predný okraj žiaril na bielo a trblietal sa, kým o kus ďalej sa prevažovali kopovité mračná atramentovej farby, ktorá skrývala ich obsah okrem okamihov, keď ich prežiarili blesky. Inde Eragonovu pozornosť upútalo trblietavé jazero či stovky malých zelenajúcich sa fariem roztrúsených po krajine, ale nič z toho nebolo také pôsobivé ako hora mrakov.

Ako vždy mal pocit výsady, že môže hľadiť na svet z takej výšky, lebo si uvedomoval, ako málo ľudí dostane v živote šancu zalietieť si na drakovi.

Zafira nepatrne pohla krídlami a začala plachtiť dolu pomedzi sivé stany, ktoré tvorili vardenský tábor.

Od západu zavial silný vietor, zvestujúci blížiacu sa búrku. Eragon sa nahrbil a ovinul ruky ešte pevnejšie okolo ostňa na Zafirinom krku. Sledoval, ako cez pole pod nimi uháňajú lesklé vlnky stebiel, ohýbaných narastajúcim vetrom. Rozvlnená tráva mu pripomínala kožuch obrovského zeleného zvierata.

Zafira sa prehnala ponad stany a spustila sa k čistine vyhradenej pre ňu. Nejaký kôň vystrašene zaerdžal. Eragon sa zodvihol v sedle, zatiaľ čo dračica rozťahla krídla a spomalila, až sa takmer zastavila nad rozhrabanou zemou. Náraz vyhodil Eragona dopredu.

Prepáč, ospravedlňovala sa mu. Snažila som sa pristáť čo najplynulejšie.

Ja viem.

Už keď Eragon zosadal, uvidel, ako sa k nemu ponáhľala Katrina. Dlhé gaštanové vlasy jej cestou cez čistinu poletovali okolo hlavy. Vietor jej obopol šaty okolo tela a odhaľoval tak oblinu jej rastúceho bruška.

„Čo je nové?“ volala s obavou v hlase.

„Počula si o mačkolakoch...?“

Prikývla.

„Nijaké ďalšie dôležité správy nemám. Roran je v poriadku. Mám ťa od neho pozdravovať.“

Viditeľne sa jej uľavilo, ale jej znepokojenie sa napriek tomu úplne nevytratilo. „Takže sa mu nestalo nič?“ ukázala na prstienok na svojom ľavom prostredníčku. Bol to jeden z dvoch prsteňov, ktoré Eragon pre ňu a Rorana naplnil čarodejnou mocou, aby vedeli, keby sa ten druhý ocitol v nebezpečenstve. „Asi pred hodinou som čosi zacítila a bála som sa, že...“

Eragon pokrútil hlavou. „Roran ti o tom porozpráva. Má zopár škrabancov a modrín, inak nič. No vyľakal ma na smrť.“

Katrinine obavy ešte narástli. Potom sa s badateľným premáhaním usmiala. „Aspoňže ste obaja nažive.“

Rozlúčili sa a Eragon so Zafirou vyrazili do jedného z jedálenských stanov blízko vardenských ohňov, kde sa varilo. Tam sa napchávali mäsom a medovinou, kým okolo nich skučal vietor a návaly dažďa búchali do trepotajúceho sa stanu.

Keď Eragon zahryzol do plátku pečeného bravčového žalúdka, Zafira sa ho pýtala: *Je to dobré? Lahodné?*

„Mmm,“ pochvaľoval si Eragon a po brade mu stekali pramienky šťavy.

SPOMIENKY MŔTVYCH

Galbatorix je nepredvídateľný šialenec, ale vo svojich úvahách sa dopúšťa aj chýb, ktoré by obyčajný človek nespravil. Ak ich dokážeš nájsť, Eragon, potom ho možno so Zafirou porazíte.“ Brom si s vážnou tvárou vytiahol fajku z úst. „Dúfam, že to dokázete. Mojou najväčšou túžbou, Eragon, je, aby ste ty a Zafira žili dlhý a plodný život bez strachu z Galbatorixa a Kráľovstva. Kiežby som vás mohol ochrániť pred všetkými nebezpečenstvami, čo na vás číhajú, ale, žiaľ, to nie je v mojich silách. Jediné, čo môžem urobiť, je poradiť ti a naučiť ťa, čo stihnem, teraz, kým som ešte tu... syn môj. Nech sa s tebou stane čokoľvek, vedz, že ťa milujem rovnako, ako ťa milovala tvoja matka. Nech ti bdelé hviezdy svietia, Eragon, Bromov syn.“

Eragon otvoril oči, keď jeho spomienka pohasla. Strop stanu nad jeho hlavou sa po lejaku prehľadol ako prázdny vak na vodu. Z preliáčenej časti plachty stiekla kvapka vody, dopadla na Eragonovo pravé stehno, vsiakla cez gamaše a zamrazila ho na koži. Vedel, že by mal napnúť stanové laná, ale nechcelo sa mu vstať z lôžka.

Brom ti nikdy nepovedal nič o Murtaghovi? Nikdy ti nepovedal, že sme nevlastní bratia?

Aj keď sa ma budeš pýtať znovu a znovu, nezmeniš tým moju odpoveď, odvetila mu Zafira schúlená pred stanom.

Prečo ti to nepovedal? Prečo to neurobil? Musel predsa o Murtaghovi vedieť. Nemohol o ňom nevedieť.

Zafirina zareagovala až po chvíli: Brom mal iste svoje vlastné dôvody, ale predpokladám, že považoval za dôležitejšie povedať ti, ako mu na tebe záleží, a dať ti čo najviac rád, než tráviť čas rozprávaním o Murtaghovi.

Mohol ma aspoň varovať! Bolo by stačilo pár slov.

Nemôžem s istotou povedať, čo ho k tomu viedlo, Eragon. Musíš sa zmieriť

s tým, že na niektoré otázky o Bromovi nikdy nedostaneš odpoveď. Dôveruj jeho láske a nedovoľ, aby ťa také veci rozrušovali.

Eragon sa pozrel ponad hrudník na svoje ruky. Položil dlane palcami k sebe. Jeho ľavý palec mal viac záhybov na druhom kĺbe než ten pravý a pravý palec mu pretínala kľukatá jazvička, o ktorej pôvode nemal ani poňatia, ale musela vzniknúť až po Agaeti Blödhren, Oslave Prísahy spečatenej krvou.

Vďaka, povedal Zafire. Od pádu Feinsteru jej prostredníctvom videl a počul Bromov odkaz už trikrát a vždy si všimol nejaký detail v Bromovej reči alebo pohyboch, čo mu predtým unikli. Ten zážitok mu poskytoval útechu a uspokojenie, lebo naplňal túžbu, ktorá ho sužovala po celý život: poznať meno svojho otca a vedieť, že jeho otcovi na ňom záležalo.

Zafira reagovala na jeho poďakovanie prílevom náklonnosti.

Hoci Eragon sa najedol a potom asi hodinu odpočíval, vyčerpanosti sa ešte celkom nezbavil. Ani nečakal, že by sa to stalo. Zo skúseností vedel, že môže trvať aj týždne, kým sa úplne spamätá z vysilujúcich následkov dlhej, vlečúcej sa bitky. Čím viac sa Vardeni blížili k Urû'baenu, tým menej času zostávalo jemu aj všetkým ostatným v Nasuadinom vojsku pred ďalším bojom. Vojna ich bude vyčerpávať, kým nebudú zničení, dobití a sotva schopní bojovať, pričom práve vtedy sa budú musieť postaviť proti Galbatorixovi, ktorý na nich bude čakať v pokoji a pohodlí.

Snažil sa na to veľmi nemyslieť.

Na nohu mu dopadla ďalšia kvapka vody, studená a tvrdá. Podráždene prehodil nohy cez okraj lôžka a posadil sa, potom podišiel k holému kúsku hliny v rohu stanu a kľakol si k nemu.

„Deloi šarjalví!“ povedal spolu s niekoľkými ďalšími vetami v starodávnom jazyku, aby zneškodnil pasce, čo predchádzajúci deň nastražil.

Hlina sa začala vzdúvať a zo stúpajúceho víru kamenia, hmyzu a červov sa vynorila asi polmetrová truhlica obitá železom. Eragon sa natiahol, vzal truhlicu a ukončil kúzlo. Hlina opäť znehybnela.

Položil truhlicu na pevnú zem. „Ládrin,“ zašepkal a mávol rukou okolo zámky bez kľúčovej dierky. S tichým cvaknutím sa otvorila.

Keď zodvihol veko truhlice, stan zalialo tlmené zlaté svetlo.

Vnútri ležalo Glaedrovo eldunarí, drakovo srdce sfíc, bezpečne obalené zamatom, ktorým bola truhlica vystlatá. Obrovský kameň sa temne ligotal ako zhasínajúci žeravý uhlík. Eragon vzal eldunarí do oboch rúk a nepravideľné ostré plôšky ho hriali na dlaniach. Zahľadel sa do tepúcich hlbín kameňa. V jeho strede vírila galaxia drobučkých hviezd, ale od chvíle, čo ich

prvý raz videl v Ellesmére, ich pohyb sa spomalil a ich množstvo viditeľne pokleslo. Glaedr vtedy svoje eldunari vyvrhol a zveril im ho do starostlivosti.

Eragona ten pohľad fascinoval. Dokázal by sedieť a sledovať ten stále sa meniaci obraz celé dni.

Mali by sme to skúsiť znovu, poznamenala Zafira a on súhlasil.

Spolu sústredili myšlienky na vzdialené svetlá, more hviezd, ktoré predstavovali Glaedrovo vedomie. Plávali chladom a tmou, potom teplom, zúfalstvom a ľahostajnosťou takou obrovskou a rozsiahlou, že to podkopalo ich vôľu spraviť čokoľvek iné, než zastať a plakať.

Glaedr... elda, volali znovu a znovu, ale neprichádzala nijaká odpoveď, v tej ničote nenastal nijaký pohyb.

Nakoniec sa stiahli naspäť, lebo nedokázali ďalej znášať veľkú ťarchu Glaedrovho utrpenia.

Keď sa Eragon prebral z myšlienok, uvedomil si, že niekto klope na prednú tyč jeho stanu, a potom sa ozval Aryin hlas: „Eragon? Môžem vojsť?“

Pretiahol sa a zažmurkal, aby si prečistil oči. „Samozrejme.“

Keď Arya odhrnula vstupný dielec, dopadlo na ňu mdlé sivé svetlo zatiahnutého neba. Pri pohľade do jej zelených zošikmených a nečitateľných očí Eragon pocítil nečakané bodnutie a naplnila ho bolestná túžba.

„Nastala nejaká zmena?“ opýtala sa a kľakla si vedľa neho. Vyzliekla sa z brnenia, obliekla si čiernu koženú košeľu, nohavice a čizmy s tenkými podrážkami, ktoré mala oblečené vtedy v Gil'eade, keď ju zachránil. Vlhké umyté vlasy jej padali na chrbát v dlhých ťažkých prameňoch. Tak ako už mnohokrát sprevádzala ju vôňa rozdrvených borievkových ihlíc a Eragon zavažoval, či je jej tá vôňa vlastná, alebo ju vyčarúva. Rád by sa jej na to opýtal, ale neodvážil sa.

Namiesto odpovede na jej otázku len pokrútil hlavou.

„Môžem?“ ukázala na Glaedrovo srdce srdc.

Urobil jej miesto. „Prosím.“

Arya z oboch strán položila ruky na eldunari a potom zavrela oči. Zatiaľ čo takto sedela, bez zábran si ju prezeral tak, ako by si to inokedy nedovolil. Stelesňovala preňho krásu v každom smere, aj keď vedel, že niekto iný by mohol povedať, že má dlhý nos, príliš ostré črty, veľmi špicaté uši alebo neprimerane svalnaté ruky.

Arya sa prudko nadýchla a odtrhla dlane od srdca srdc, akoby ju páliło. Potom sklonila hlavu a Eragon si všimol, že sa jej trochu trasie brada. „Glaedr je tá najnešťastnejšia bytosť, s akou som sa kedy stretla... Keby sme mu dokázali pomôcť. Nemyslím si, že dokáže sám nájsť cestu von z temnoty.“

„Myslíš...“ Eragon zaváhal, lebo nechcel vysloviť nahlas svoje podozrenie, ale nakoniec to urobil: „Myslíš, že sa z toho zblázni?“

„Možno sa už zbláznil. Ak nie, potom sa pohybuje na hranici šílenstva.“

Obaja sa pozreli na zlatý kameň a Eragona prepadol zármutok.

Keď sa konečne opäť zmohol na slovo, opýtal sa: „Kde je dauthdaert?“

„Schovala som ho vo svojom stane tak, ako si ty skryl Glaedrovo eldunari. Môžem ho priniesť sem, ak chceš, alebo ho môžem ďalej strážiť, kým ho nebudeš potrebovať.“

„Nechaj ho u seba. Nemôžem ho nosiť so sebou, inak by sa Galbatorix mohol dozvedieť o jeho existencii. Navyše by bolo nerozumné schovávať toľko pokladov na jednom mieste.“

Prikývla.

Bolesť, ktorú Eragon cítil vo svojom vnútri, zosilnela. „Arya, ja...“ Zarazil sa, lebo Zafira uvidela k jeho stanu bežať jedného zo synov kováča Horsta – usúdil, že ide o Albriecha, aj keď pre Zafirino skreslené videnie ho ťažko rozoznával od jeho brata Baldora. Vyrušenie Eragonovi prinieslo úľavu, lebo si nebol istý, čo by povedal.

„Niekoľko sem ide,“ oznámil a zavrel veko truhlice.

V bahne pred stanom bolo počuť hlasné kroky. Potom Albriech, lebo naozaj to bol on, zakričal: „Eragon! Eragon!“

„Čo je?!“

„Matke sa práve začali pôrodné bolesti! Odkazuje ti to otec a mám ťa poprosiť, aby si počkal s ním pre prípad, že by nastali nejaké problémy a potrebovala by tvoje čarodejné schopnosti. Prosím, ak môžeš...“

Eragon už nič ďalšie nevnímal. Rýchlo zamkol truhlicu, zahrabal ju a prehodil si cez plecيا plášť. Keď zápasil so zámkou, Arya sa dotkla jeho ruky a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou? S týmto mám isté skúsenosti. Ak mi to tvoji ľudia dovoľia, môžem jej uľahčiť pôrod.“

Eragon prijal jej ponuku bez zaváhania. Mávol rukou smerom ku vchodu do stanu. „Až po tebe.“

ČO JE TO MUŽ?

Blato sa lepilo Roranovi na topánky pri každom kroku, spomaľovalo ho a unavené nohy ho pálili od vysilenia. Akoby mu sama zem chcela stiahnuť obuv. To bahno bolo nielen husté, ale aj klzké. Šmýkalo sa mu pod topánkou v tých najnevhodnejších chvíľach, keď len ťažko udržal rovnováhu. A bolo také hlboké. Nepretržité prúdy ľudí, zvierat a vozov premenili polstopovú vrchnú vrstvu zeme na takmer nepriechodný močiar. Pozdĺž okrajov cesty, ktorá viedla priamo k vardenským táborom, sa váľala tráva, ale Roran sa obával, že aj tá onedlho zmizne, lebo ľudia nechodili stredom cesty.

Roran sa nijako nepokúšal blato obchádzať. Už mu nezáležalo na tom, či si zašpiní šaty. Navyše bol taký vyčerpaný, že bolo ľahšie trmáčať sa stále rovnakým smerom, než sa obťažovať kľúčkovaním z jedného ostrovčeka trávy na druhý.

Kým sa plahočil, premýšľal o Belatone. Od Nasuadinho stretnutia s mačkolakmi zriadil veliteľské stanovište v severozápadnej štvrti mesta a snažil sa udržať nad ňou kontrolu. Nakázal mužom hasiť požiare, postaviť zátarasy v uliciach, pátrať v domoch po ukrytých vojakoch a zhabať zbrane. Bola to obrovská úloha a bol zúfalý, že nezvládne urobiť všetko potrebné, kým v meste znovu vypukne otvorený boj. *Dúfam, že to tí hlupáci za noc zvládnu a nedajú sa pozabíjať.*

V ľavom boku mu šklbalo od bolesti, čo ho prinútilo zatnúť zuby a zatajiť dych.

Mizerný zbabelec, uľavil si.

Niektó po ňom strelil z kuše zo strechy jednej budovy. Zachránilo ho len nesmierne šťastie: jeden z jeho mužov, Mortenson, vkročil pred neho presne v okamihu, keď útočník vystrelil. Strela prepichla Mortensona od chrbta po brucho a stále mala dosť sily, aby Roranovi spôsobila škaredú podliatinu. Mortenson na mieste zomrel a neznámemu strelcovi sa podarilo ujsť.

O päť minút neskôr nejaký výbuch, zrejme spôsobený kúzlom, zabil ďalších dvoch jeho mužov v stajni, ktorú prišli skontrolovať pre hluk.

Podľa toho, čo Roran vyrozumel, boli také útoky bežné po celom meste. Nepochybne za mnohými z nich stáli Galbatorixovi vyzvedači, ale zodpovednosť za ne niesli aj obyvatelia Belatony – tí, čo nedokázali nečinne stáť a prizerať sa, ako sem vpadla armáda a ovládla ich domovy. Nech už boli skutky Vardenov akokoľvek ušľachtilé, Roran dokázal pochopiť aj pohnútky ľudí, čo pocitovali povinnosť brániť vlastné rodiny, ale súčasne ich preklínal za ich zadubenosť, lebo nevideli, že Vardeni sa im snažia pomôcť, nie ublížiť.

Škrabal sa po brade, kým čakal, až mu trpaslík odtiahne priveľmi naloženého poníka z cesty, a potom sa trmácal ďalej.

Keď sa blížil k svojmu stanu, zbadal Katrinu, ako v horúcej mydlovej vode drhne krvavé obvazy o rumpľu. Rukávy mala vyhrnuté nad lakte, vlasy spletené do vrkoča, líca jej horeli od námahy, ale ešte nikdy mu nepripadala taká krásna. Bola jeho útechou a útočiskom a už len vidieť ju mu pomáhalo zmierniť pocit otupeného vyčerpania, ktoré sa ho zmocnilo.

Keď si ho všimla, hneď prestala prať, utekala mu oproti a cestou si osušila ružové ruky o sukňu. Roran sa zaprel, keď mu skočila do náručia a ovinula mu ruky okolo tela. Bok ho páľil od bolesti, takže krátko zastonal.

Katrina povolila svoje objatie a zamračene sa od neho odtiahla. „Ach! Ublížila som ti?“

„Nie... nie. Som len trocha dobýť.“

Nevypytovala sa ho, ale znovu ho objala, tentoraz nežnejšie, pozrela sa naňho a v očiach sa jej zaleskli slzy. Držal ju okolo pása, zohol sa a pobožkal ju, neopísateľne vďačný za jej prítomnosť.

Katrina si presunula jeho ľavú ruku na plece a Roran jej dovolil, aby ho po zvyšok cesty k ich stanu trochu podopierala. Tam si s povzdychom sadol na peň, ktorý používali ako stoličku pri malom ohníku, nad ktorým jeho žena najprv ohriala vodu a teraz v kotlíku dusila mäso.

Katrina naplnila misku jedlom a podala mu ju. Potom mu zo stanu doniesla džbánik s pivom a tanier s polkou bochníka chleba a kúskom syra. „Potrebuješ ešte niečo?“ opýtala sa nezvyčajne chrapľavým hlasom.

Roran neodpovedal, ale vzal jej tvár do dlaní a dvakrát ju pohladkal palcom. Rozochvene sa usmiala a chvíľu ho držala za ruku. Potom sa zase pustila do prania a s elánom drhla bielizeň.

Roran dlho hľadel do misky, kým sa dal do jedla. Cítil sa stále taký napätý, že pochyboval, či dokáže jesť. Po niekoľkých kúskoch chleba sa mu však vrátila chuť a začal nedočkavo hltáť mäso.

Keď dojedol, odložil riady na zem, zahrieval sa pri ohni a dopíjal posledných pár dúškov piva.

„Počuli sme ranu, keď spadli brány,“ povedala Katrína, kým žmýkala obväz. „Nevydržali veľmi dlho.“

„Nie... Trochu pomôže, keď máš na svojej strane draka.“

Zatiaľ čo vešala obväz cez provizórnu šnúru na bielizeň medzi ich a susedným stanom, Roran sa pozrel na jej brucho. Kedykoľvek pomyslel na ich dieťa, pocítil nesmiernu pýchu, ktorú však kalila úzkosť, lebo nevedel, ako pre ich potomka zaistiť bezpečný domov. Navyše, ak sa vojna neskončí pred termínom pôrodu, Katrína ho opustí a odíde do Surdy, aby mohla vychovávať ich dieťa v relatívnom bezpečí.

Nemôžem ju stratiť, znovu už nie.

Katrína ponorila ďalší obväz do vandľa. „A bitka v meste?“ opýtala sa a napenila vodu. „Ako to šlo?“

„Museli sme bojovať o každú piadľ. Dokonca aj Eragon zažil rušné chvíle.“

„Ranení hovorili o katapultoch pripevnených na kolesách.“

„Áno.“ Roran si ovlažil jazyk pivom, potom rýchlo opísal, ako Vardeni postupovali Belatonou a na aké prekážky cestou narazili. „Dnes sme stratili priveľa mužov, ale mohlo to dopadnúť horšie. Oveľa horšie. Jörmundur a kapitán Martland naplánovali útok dobre.“

„Ich plán by však nevyšiel, nebyť teba a Eragona. Počínali ste si veľmi statočne.“

Roran sa krátko zasmial: „Ha! A vieš, prečo to tak je? Poviem ti to. Ani jeden muž z desiatich nie je naozaj ochotný zaútočiť na nepriateľa. Eragon si to nevšimol, lebo je vždy v prednej línii a vrhá sa na vojakov. Ja to však vidím. Väčšina mužov sa drží vzadu a nebojujú, kým nie sú zahnaní do kúta. Alebo mávajú zbraňami okolo seba a hrmocú nimi, ale v skutočnosti nič nerobia.“

Na Katrine bolo vidieť nepríjemné prekvapenie. „Ako je to možné? Sú to zbabelci?“

„Neviem. Myslím... myslím, že sa možno nedokážu prinútiť k tomu, aby sa pozreli človeku do tváre a potom ho zabili, aj keď im neprekáža prebodávať vojakov, ktorí k nim stoja chrbtom. A tak čakajú, kým druhí urobia to, čo oni nevedia. Čakajú na ľudí, ako som ja.“

„Myslíš, že Galbatorixovi muži sú rovnako zdráhaví?“

Roran pokrčil plecami. „Asi áno. Lenže nezostáva im nič iné, než poslúchnuť Galbatorixa. Keď im prikáže bojovať, tak bojujú.“

„Nasuada by mohla urobiť to isté. Jej čarodeji by mohli využiť kúzla, ktoré zabezpečia, že sa nikto nebude vyhýbať vojenským povinnostiam.“

„Aký by potom bol rozdiel medzi ňou a Galbatorixom? V každom prípade Vardeni by to nestrpeli.“

Katrina prestala prať, podišla k nemu a pobožkala ho na čelo. „Som rada, že robíš dobre to, čo robíš,“ zašepkala. Vrátila sa k vandľu a začala na rumpli drhnúť ďalší pás špinavého plátna. „Dnes som niečo cítila zo svojho prsteňa... preľakla som sa, že sa ti možno niečo stalo.“

„Bol som uprostred bitky. Neprekvapilo by ma, keby si bola cítila pichnutie každých pár minút.“

Zarazila sa s rukami ponorenými vo vode. „Nikdy predtým som to necítila.“

Vyprázdnil džbánik s pivom a snažil sa oddialiť všetko nevyhnutné. Dúfal, že jej nebude musieť rozprávať o tom, čo sa mu stalo v hrade, ale vedel, že Katrina sa neupokojí, kým sa nedozvie pravdu. Keby sa pokúšal presvedčiť ju o opaku, predstavovala by si omnoho horšie pohromy, než aké sa stali. Okrem toho bolo zbytočné tajiť to, lebo o tej udalosti sa medzi Vardenmi bude hovoriť aj tak.

Preto jej všetko povedal. Stručne opísal situáciu a snažil sa vykresliť zvalenie steny skôr ako druhoradú prekážku, než niečo, čo ho mohlo zabiť. Napriek tomu sa mu o tom hovorilo ťažko, zasekával sa, keď hľadal vhodné slová. Keď skončil, zmĺkol, znepokojený tou spomienkou.

„Aspoňže nie si zranený,“ utešovala ho Katrina.

Ďubol do praskliny na obrube džbánika. „Nie som.“

Voda prestala čľapotať a on cítil, že naňho upiera oči.

„Už si čelil oveľa väčším nebezpečenstvám.“

„Áno... asi áno.“

Celá stuhla. „Tak čo sa deje?“ Keď nereagoval, povedala: „Roran, neexistuje nič také strašné, aby si mi to nemohol povedať. To predsa vieš.“

Keď znovu rypol do džbánika, okraj nechta na pravom palci sa mu zatrihol. Niekoľkokrát si počúchal ostrý necht o ukazováčik. „Myslel som si, že zomriem, keď sa tá stena zrútila.“

„To by si asi myslel každý.“

„Áno, ale ide o to, že mi to bolo jedno.“ Skľúčene sa na ňu pozrel. „Chápeš? Vzdal som to. Keď mi došlo, že nemôžem uniknúť, prijal som to pokorne ako ovca, ktorú vedú na bitúnok, a ja...“ Nedokázal pokračovať, pustil džbánik a tvár si schoval do dlaní. V krku mal hrču, takže sa mu ťažko dýchalo. Potom pocítil, ako sa Katrinine prsty zľahka dotkli jeho pliec. „Jednoducho som prestal bojovať... Za teba... Za naše dieťa.“ Dusil sa tými slovami.

„Ššš, ššš,“ tíšila ho.

„Ešte nikdy som to nevzdal. Ani raz... Ani keď ťa uniesli ražakovia.“

„Viem, že nie.“

„Tento boj sa musí skončiť. Nemôžem takto pokračovať... Nemôžem... Ja...“ Zodvihol hlavu a vydesilo ho, keď videl, že aj ona má slzy na krajíčku. Vstal, objal ju a privinul k sebe. „Prepáč,“ zašepkal. „Prepáč. Prepáč. Je mi to ľúto... Už sa to nestane. Už nikdy. Sľubujem.“

„Na tomto mi nezáleží,“ povedala tlmeným hlasom.

Jej odpoveď ho popudila. „Viem, že som bol slabý, ale moje slovo by pre teba stále malo mať nejakú cenu.“

„Takto som to nemyslela!“ zvolala a odtiahla sa, aby naňho vrhla vyčítavý pohľad. „Niekedy sa správaš ako hlupák, Roran.“

Trochu sa usmial. „Viem.“

Zovrela ruky okolo jeho krku. „Nevážila by som si ťa o nič menej, nech by si cítil čokoľvek, keď tá stena spadla. Záleží mi jedine na tom, že stále žiješ... Nemohol si urobiť nič, keď tá stena padala, nie?“

Pokrútil hlavou.

„Takže sa nemáš za čo hanbiť. Keby si to bol mohol zastaviť, alebo keby si bol mohol utiecť, ale neurobil by si to, tak by si stratil moju úctu. Ty si však urobil maximum, a keď sa už nedalo urobiť viac, zmieril si sa s osudom a zbytočne si sa proti nemu neohradzoval. To je múdrosť, nie slabosť.“

Zohl sa a pobožkal ju na čelo. „Ďakujem ti.“

„A pokiaľ ide o mňa, považujem ťa za najstatočnejšieho, najsilnejšieho a najláskavejšieho muža v celej Alagaëzii.“

Tentoraz ju pobožkal na ústa. Potom sa zasmiala. Krátkym úsmevom sa snažila uvoľniť potlačované napätie. Stáli a hojdali sa, akoby tancovali na melódii, ktorú počuli len oni dvaja.

Roran sledoval, ako sa ľudia, kone a príležitostne nejaký trpaslík alebo urgál trmácajú okolo ich stanu a všímal si ich zranenia aj stav ich zbraní a brnení. Snažil sa odhadnúť všeobecné rozpoloženie Vardenov. Dospel k jedinému záveru: že všetci okrem urgálov sa potrebujú dobre vyspať a poriadne najesť a že všetci vrátane urgálov – a zvlášť urgálovia – sa potrebujú vydrhnúť od hlavy po päty kefou z bravčových štetín vo vedre s mydlovou vodou.

Pozoroval aj Katrinu a videl, ako sa jej pôvodne dobrá nálada počas práce postupne vytráca a narastá v nej podráždenosť. Stále drhla a drhla niekoľko škvŕn, ale nie veľmi úspešne. Oči jej potemneli a začala vydávať tiché zlostné zvuky.

Keď nakoniec hodila zhúžvanú látku o rumpľu, až spenená voda vystrek-

la pár metrov do vzduchu a oprela sa o vandel' s pevne zomknutými perami, Roran vstal z pňa a podišiel k nej.

„Pusť ma k tomu,“ povedal.

„To sa nehodí,“ zavrčala.

„Nezmysel. Choď si sadnúť a ja to dorobím... No tak.“

Pokrútila hlavou. „Nie. To ty by si mal odpočívať, nie ja. Navyše to nie je mužská práca.“

Posmešne si odfrkol. „A to kto povedal? Mužská aj ženská práca je čokoľvek, čo treba urobiť. Teraz si sadni. Budeš sa cítiť lepšie, keď uľavíš svojim nohám.“

„Roran, je mi dobre.“

„Nebud' tvrdohlavá.“ Jemne sa ju pokúsil odtlačiť od vandľ'a, ale ona sa odmietala pohnúť.

„Nie je to správne,“ zaprotetovala. „Čo si pomyslia ľudia?“ Mávla smerom k mužom, ktorí sa ponáhľali po blatistej ceste okolo ich stanu.

„Nech si myslia, čo chcú. Vzal som si teba, nie ich. Ak si myslia, že budem mužom o niečo menej len preto, lebo ti pomôžem, potom sú to hlupáci.“

„No...“

„No nič. Choď. Kš! Zmizni odtiaľ.“

„No...“

„Nebudeme o tom diskutovať. Ak si nesaďneš, odnesiem ťa tam sám a priviažem ťa k tomu pňu.“

Vrásky na jej tvári vystriedal pobavený výraz. „Naozaj?“

„Áno. Tak šup!“ Keď mu neochotne prepustila svoje miesto pri vandli, nahnevane utrúsil: „Si poriadne tvrdohlavá, čo?“

„Hovor za seba. Baran by sa od teba iste niečomu priučil.“

„Odo mňa nie. Nie som tvrdohlavý.“ Rozopol si opasok, vyzliekol si drôtenú košeľu a zavesil ju na prednú tyč stanu, potom si stiahol rukavice a vyhrnul rukávy tuniky. Ovíal ho chladný vzduch a mokré obvazy ho zamrazili ešte viac – ochladli, kým ležali vonku na rumpli –, ale to mu neprekážalo, lebo voda bola teplá a látka o chvíľu tiež. Keď prechádzal látkou sem a tam po celej dĺžke hrboľatej dosky, okolo zápästí sa mu vytvorili penivé kopčeky dúhových bublín.

Obzrel sa a potešilo ho, že Katrina odpočíva na pni, teda ak sa na takom nepohodlnom sedadle dalo vôbec odpočívať.

„Dal by si si harmančekový čaj?“ opýtala sa. „Gertruda mi dnes ráno priniesla za hrst' kvietkov. Môžem urobiť kanvičku pre nás oboch.“

„To by som bol rád.“

Zatiaľ čo Roran pokračoval v praní ostatnej bielizne, zavládlo medzi nimi priateľské ovzdušie. Práca ho uviedla do príjemnej nálady. Rád robil rukami niečo iné, než sa oháňal kladivom, a Katrinina blízkosť ho naplňala hlbokým uspokojením.

Práve žmýkal posledný kus a Katrina už naňho čakala s čerstvo naliatym čajom, keď spoza rušnej cesty niekto zakričal ich mená. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že pomedzi mužov a kone sa k nim brodí blatom Baldor Mal na sebe starú koženú zásteru a ťažké rukavice siahajúce až po lakte, zamazané od sadzí a také obnosené, že mali prsty tvrdé, hladké a lesklé ako vyleštený pancier korytnačky. Pokrčil čelo pod tmavými rozstrapatenými vlasmi, schytenými pásikom odratej kože. Baldor bol menší než jeho otec Horst či jeho starší brat Albriech, ale v porovnaní s kýmkoľvek iným pôsobil statne a svalnato, čo bol následok detstva stráveného s otcom v kovárskej dielni. Ani jeden z nich v ten deň nebojoval – zruční kováči boli zvyčajne príliš cenní na to, aby ich poslali do bitky –, hoci Roran si želal, aby im to Nasuada dovolila, lebo šlo o veľmi schopných bojovníkov a on vedel, že sa na nich môže spoľahnúť aj za najnepriaznivejších okolností.

Teraz odložil bielizeň, osušil si ruky a zauvažoval, čo sa asi deje. Katrina vstala z pňa a podišla za ním k vandľu.

Keď k nim Baldor dobehol, museli niekoľko sekúnd počkať, kým naberie dych. Potom zo seba vychrlil: „Rýchlo poďte. Matka práve začala rodiť a...”

„Kde je?“ úsečne sa opýtala Katrina.

„V našom stane.“

Prikývla. „Prídeme tam najrýchlejšie, ako sa bude dať.“

Baldor sa s vďačným výrazom v tvári otočil a utekal preč.

Keď Katrina zmizla v stane, Roran vyliat obsah vandľa na oheň a uhasil ho. Horiace drevo pod vodou zasyčalo a zapraskalo a namiesto dymu vystrelilo do výšky mračno pary, čo zaplnilo vzduch nepríjemným pachom.

Obavy a vzrušenie zrýchlili Roranove pochyby. *Dúfam, že nezomrie*, pomyslel si, keď si spomenul, čo začul medzi ženami o Elaininom veku a prídľhom tehotenstve. Elain bola k nemu aj k Eragonovi vždy láskavá a mal ju veľmi rád.

„Si pripravený?“ opýtala sa Katrina, ktorá sa vynorila zo stanu, zaväzujúc si modrý šál okolo hlavy a krku.

Siahal po opasku s kladivom. „Som. Ideme.“

CENA MOCI

Tak, pani. Už ich nebudete potrebovať. A to je dobre.“
S tichým zašušťaním z Nasuadinho predlaktia skĺzol posledný pás obväzov, ktoré jej slúžka Farika práve zložila. Nasuada ich nosila odo dňa, keď sa stretla s náčelníkom Fadawarom pri skúške dlhých nožov.

Kým sa jej Farika venovala, Nasuada upierala zrak na dlhú potrhanú tapisériu posiatu dierkami. Potom sa pripravila na najhoršie a pomaly sklopila zrak. Svoje rany nevidela od chvíle, čo preukázala väčšiu odvahu než Fadawar a zvíťazila nad ním. Odmietala sa na ne pozrieť. Čerstvé vyzerali tak strašne, že by ten pohľad znovu nezniesla.

Jazvy boli nesúmerne: šesť ich zbrázdilo spodnú stranu ľavého predlaktia, tri mala Nasuada na pravom. Všetky jazvy boli dlhé tri alebo štyri palce a viac-menej rovné, až na spodný zárez na pravej ruke, keď Nasuadino sebaovládanie zakolísalo, nôž sa jej stočil a vytvoril kľukatú ryhu takmer dvakrát dlhšiu než ostatné. Koža okolo jaziev zružovela a zhrboľatela, zatiaľ čo samotné jazvy boli len o trochu svetlejšie než zvyšok tela, za čo bola Nasuada vďačná. Bála sa, že budú biele a striebisté, a teda omnoho nápadnejšie. Jazvy vystupovali nad kožu asi štvrt' palca a tvorili tvrdé vrásky, čo vyzeralo, akoby Nasuada mala pod pokožkou zasunuté hladké oceľové tyčky.

Pri prezeraní rezných rán ju ovládli čudné pocity. Počas dospievania ju otec zoznámil so zvykmi ich ľudu, ale celý život strávila medzi Vardenmi a trpaslíkmi. Jediné rituály kočovných kmeňov, ktoré videla – a navyše len párkrát –, boli spojené s ich náboženstvom. Nikdy netúžila zvládnuť bubnový tanec ani zúčastniť sa na náročnom vyvolávaní mien, ani – a to predovšetkým – prekonať niekoho v skúške dlhých nožov. Napriek tomu tu teraz stála, stále mladá a krásna, a už mala na predlaktiach deväť výrazných jaziev. Mohla nariadiť niektorému z vardenských čarodejov, aby jej ich odstránil,

ale potom by prišla o víťazstvo v skúške dlhých nožov a kočovné kmene by ju prestali uznávať ako svoju panovníčku.

Hoci ľutovala, že jej ruky stratili hebkosť a oblosť a nebudú už priťahovať túžobné pohľady mužov, zároveň bola na jazvy pyšná. Svedčili o jej odvahe a oddanosti Vardenom. Ktokoľvek sa na ne pozrie, spozná silu jej charakteru, a ona sa rozhodla, že to pre ňu znamená viac než vzhľad.

„Čo povieť?“ opýtala sa a natiahla ruky ku kráľovi Orrinovi, ktorý stál v otvorenom okne pracovne a pozeral sa na mesto pod sebou.

Orrin sa otočil, zamračil sa a oči pod zvráteným čelom mu potemneli. Namiesto brnenia mal teraz na sebe hrubú červenú tuniku a háv lemovaný bielym hermelínom. „Nie je to pekný pohľad,“ skonštatoval a obrátil pozornosť naspäť k mestu. „Zahaľte sa. Do slušnej spoločnosti sa to nehodí.“

Nasuada si ešte chvíľu prezerala ruky. „Nie. Myslím, že to neurobím.“ Zatiahla za čipkové manžety svojich trojštvrťových rukávov, aby ich narovnala, a poslala Fariku preč. Prešla stredom miestnosti cez prepychový koberček tkaný trpaslíkmi a pripojila sa k Orrinovej prehliadke mesta zničeného bitkou. Potešilo ju, že všetky požiare pozdĺž západných hradieb okrem dvoch už zahasili. Potom stočila zrak ku kráľovi.

Počas krátkeho obdobia, čo Vardeni a Surdania viedli útok proti Kráľovstvu, Nasuada postrehla, že Orrin je čoraz vážnejší a jeho pôvodné nadšenie a výstrednosti sa strácajú pod zachmúreným zovňajškom. Najprv tú premenu vítala, lebo sa domnievala, že sa stáva zrelším, ale keď sa vojna ťahala ďalej, začali jej chýbať jeho dychtivé debaty o prírodnej filozofii rovnako ako jeho ďalšie rozmazy. Späťne si uvedomila, že práve tieto veci často rozjasnili jej deň, hoci jej niekedy pripadali otravné. Navyše z neho tá premena urobila nebezpečnejšieho súpera. Celkom ľahko si dokázala predstaviť, že vo svojom súčasnom rozpoložení by sa Orrin mohol pokúsiť zaujať jej miesto na čele Vardenov.

Bola by som šťastná, keby som si ho vzala? premýšľala. Orrin bol celkom pekný. Nos mal vysoký a úzky, ale čeľusť silnú a ústa jemne vyrezané a výrazné. Za roky vojnového výcviku si vypracoval peknú postavu. Bezpochyby bol inteligentný a mal príjemnú povahu. Napriek tomu vedela, že keby nebol kráľom Surdy a nepredstavoval takú veľkú hrozbu pre jej postavenie a nezávislosť Vardenov, nikdy by nad zväzkom s ním neuvažovala. *Bol by z neho dobrý otec?*

Orrin položil ruky na úzky kamenný parapet a oprel sa oň. Bez toho, aby sa na ňu pozrel, povedal: „Musíte zrušiť spojenectvo s urgalmi.“

Jeho vyhlásenie ju zaskočilo. „Prečo?“

„Pretože nás poškodzujú. Ľudia, ktorí by sa k nám inak pridali, nás preklínajú, že sme sa spojili s netvormi, a odmietajú zložiť zbrane, keď vkročíme do ich domovov. Galbatorixov odpor im pre našu spoluprácu s urgalmi pripadá spravodlivý a logický. Obyčajný človek nechápe, prečo sme sa s nimi spojili. Nevie, že sám Galbatorix urgalgov využíval tiež, ani že ich vmanipuloval do napadnutia Tronjheimu pod Tiehovým velením. Tieto veci sa vydesenému farmárovi nedajú vysvetliť. Chápe jedine to, že bytosti, ktorých sa obával a ktoré po celý život nenávidel, teraz pochodujú k jeho domovu na čele s obrovským vrčiacim drakom a Jazdcom, čo vyzerá viac ako elf než ako človek.“

„Podporu urgalgov potrebujeme,“ namietla Nasuada. „Inak budeme mať málo bojovníkov.“

„Až tak veľmi ich nepotrebujeme. Veď to sama viete. Prečo by ste inak bránili urgalom, aby sa zapojili do útoku na Belatonu? Prečo by ste im inak prikázali, aby nevstupovali do mesta? Nasuada, držať ich mimo bojového poľa nestačí. Zvesti o nich sa napriek tomu šíria po celej krajine. Jediné, čo môžete urobiť na zlepšenie situácie, je ukončiť tento nešťastný stav, kým nám nespôsobí ešte väčšie škody.“

„Nemôžem.“

Orrin sa k nej prudko otočil so zlostne pokrivenou tvárou. „Za to, že ste sa rozhodli prijať Garzhvogovu pomoc, platia životom moji muži, vaši muži, tí v Kráľovstve... Toto spojenectvo nestojí za ich obetovanie a absolútne nedokážem pochopiť, prečo urgalgov ďalej bránite.“

Nedokázala zniesť jeho pohľad. Priveľmi jej pripomínal pocity viny, ktoré ju tak často trápili, keď sa v noci snažila zaspáť. Namiesto toho uprela oči na dym stúpajúci z veže na okraji mesta. Pomaly prehovorila: „Bránim ich, lebo dúfam, že spojenectvo s urgalmi zachráni viac životov, než si samo vyžiada... Ak porazíme Galbatorixa...“

Orrin pochybovačne vykrikol.

„Čo rozhodne nie je isté, viem,“ uznala, „ale musíme premyslieť aj túto možnosť. Ak ho porazíme, bude našou úlohou pomôcť našej rase, aby sa po vojnovom konflikte vzchopila a vybudovala z popola Kráľovstva novú silnú krajinu. A súčasťou budeme musieť zabezpečiť, aby po sto rokoch nezhôd konečne zavládol mier. Nezvrhnem Galbatorixa len preto, aby na nás vzápäť zaútočili urgalgovia vo chvíli, keď budeme najviac oslabení.“

„To môžu urobiť aj tak. Vždy to tak bolo.“

„Čo iné nám zostáva?“ opýtala sa otrávene. „Musíme sa pokúsiť skrotiť ich. Čím viac ich získame pre našu vec, tým menej bude pravdepodobné, že sa obrátia proti nám.“

„Poviem vám, čo máte urobiť,“ zavrčal. „Zbaviť sa ich. Zrušiť dohodu s Nar Garzhvogom a poslať ho preč aj s jeho baranmi. Ak vyhráme túto vojnu, potom s nimi budeme vyjednávať o novej zmluve, a to z pozície, keď si budeme môcť určovať podmienky. Alebo ešte lepšie, pošlite Eragona a Zafiru do Dračích hôr s oddielom mužov, aby ich vyhubili raz a navždy, čo mali Jazdci urobiť už pred stáročiami.“

Nasuada naňho neveriacky hľadela. „Ak ukončím zmluvu s urgalmi, zrejme ich to tak rozzúri, že na nás okamžite zaútočia, a my nemôžeme bojovať súčasne proti nim aj proti Kráľovstvu. Spôsobíť niečo také by bol vrchol bláznovstva. Ak sa elfovia, draky aj Jazdci vo svojej múdrosti rozhodli tolerovať existenciu urgalo, hoci ich mohli ľahko zneškodniť, mali by sme nasledovať ich príklad. Vedeli, že by bolo zlé zabiť všetkých urgalo, a vy by ste to mali vedieť tiež.“

„Ich múdrosť – pche! Ako by im ich múdrosť priniesla niečo dobré! Dobré, nechajte pár urgalo nažive, ale zabite ich toľko, aby sa nasledujúcich sto rokov alebo aj dlhšie neodvážili opustiť svoje brlohy!“

Zjavná bolesť v Orrinovom hlase a v jeho podráždenej tvári Nasuadu zmietla. Dôkladne si ho premerala a snažila sa odhaliť dôvod jeho prudkosti. Po chvíli jej napadlo pravdepodobné vysvetlenie.

„O koho ste prišli?“ opýtala sa.

Orrin zovrel päšť a pomaly, váhavo ju spustil na okenný parapet, akoby doň chcel udrieť z celej sily, ale neodvážil sa to urobiť. Ešte dvakrát buchol do parapetu a potom povedal: „Priateľa, s ktorým som vyrastal na hrade Borromeo. Asi ste sa nikdy nestretli. Bol jedným z poručíkov v mojej jazde.“

„Ako zomrel?“

„Za okolností, ktoré ste si asi domysleli. Práve sme prišli do stajní pri západnej bráne a zabezpečovali sme ich pre našu vlastnú potrebu, keď jeden koniar vybehol zo stajne po kone a prebodol ho vidlami. Keď sme toho paholka zahnali do kúta, stále vykrikoval nezmysly o urgaloch a ako sa nikdy nevzdá... No tomu bláznovi by nič nepomohlo, aj keby bol svoje slová dodržiaval. Zoťal som ho vlastnými rukami.“

„To je mi ľúto,“ povedala Nasuada.

Orrin na znak vďaky prikývol, až sa mu zatrblietali drahokamy v kráľovskej korune.

„Napriek tomu, že je to také bolestné, nemôžete dovoliť, aby smútok ovplyvnil vaše rozhodovanie... Nie je to ľahké, viem – veľmi dobre to viem! –, ale pre dobro svojho ľudu musíte prekonať sám seba.“

„Prekonať sám seba,“ opakoval kráľ trpkým, posmešným tónom.

„Áno. Od nás sa vyžaduje viac než od väčšiny ľudí. Musíme sa snažiť byť lepší než ostatní, ak máme preukázať, že si zaslúžime takú zodpovednosť... Ako viete, urgalovia zabili môjho otca, ale to mi nezabránilo nadviazať spojenectvo, ktoré by mohlo Vardenom pomôcť. Nedovoliím, aby mi niečo znemožnilo konať v ich záujme a v záujme našej armády ako celku, nech už ma to bude stáť čokoľvek.“ Zodvihla ruky a znovu mu ukázala jazyky.

„To je teda vaša odpoveď? Zmluvu s urgalmi neukončíte?“

„Nie.“

Orrin prijal túto odpoveď s pokojom, ktorý Nasuada znervóznil. Potom surdský kráľ zovrel parapet oboma rukami a vrátil sa k pozorovaniu mesta. Jeho prsty zdobili štyri veľké prstene. Jeden z nich zdobila kráľovská pečať Surdy vyrytá do povrchu ametystu: jeleň, ktorému sa medzi nohami vinú vetvičky imela, stojaci nad harfou vedľa vysokej opevnenej veže.

„Aspoň sme nenarazili na nijakých vojakov, čo by boli očarovaní a necítili bolesť,“ povedala Nasuada.

„Máte na mysli smejúce sa mŕtvol,“ zamrmľal Orrin a použil výraz, ktorý sa rozšíril medzi Vardenmi. „A ani Murtagha a Trňa, čo ma znepokojuje.“

Nejaký čas obaja mlčali. Prvá prehovorila Nasuada: „Ako sa vám včera v noci vydaril váš pokus? Bol úspešný?“

„Bol som priveľmi unavený na to, aby som ho vyhodnotil. Radšej som šiel spať.“

„Ach tak.“

Po chvíli obaja bez slov prešli k stolu pri stene. Pokrývali ho hory listín, tabuliek a zvitkov. Nasuada sa na ne letmo pozrela a vzdychla si. Ešte pred polhodinou jej pomocníci stôl upratali a zíval prázdnotou.

Zamerala sa na priveľmi povedomú správu navrchu – odhad počtu väzňov, čo Vardeni zajali počas obliehania Belatony, s menami význačných osôb zvýraznenými červeným atramentom. Práve s Orrinom preberali počty väzňov, keď prišla Farika, aby jej sňala obvazy.

„Nenapadá mi, ako sa z tejto šlamastiky dostať,“ priznala.

„Mohli by sme naverbovať strážnikov medzi tunajšími mužmi. Potom tu nebudeme musieť nechať zas až toľko našich vlastných bojovníkov.“

Zodvihla správu. „Možno, ale mužov, akých potrebujeme, nájdeme ťažko a naši čarodeji sú už aj tak dosť prepracovaní...“

„Objavili Du Vrangr Gata spôsob, ako zlomiť prísahu danú v starodávnom jazyku?“ Keď odpovedala záporne, opýtal sa: „Urobili vôbec nejaký pokrok?“

„Nijaký, ktorý by bol na úžitok. Opýtala som sa aj elfov, ale ani im sa za dlhé roky nepodarilo to, o čo sa my usilujeme posledných pár dní.“

„Ak tento problém nevyriešime, a to čím skôr, mohlo by nás to stať víťazstvo,“ vyhlásil Orrin. „Veď práve.“

Prešla si po spánkoch. „Viem.“ Kým trpaslíci neopustili strážený Farthen Dûr a Tronjheim, snažila sa predvídať rozličné problémy, s ktorými by sa Vardeni mohli stretnúť, keď sa pustia do útoku. No problém, pred ktorým stáli teraz, ju dosť zaskočil.

Prvýkrát riešila ťažkosti tohto druhu po bitke na Horiacich plánoch, keď vyšlo najavo, že všetci dôstojníci Galbatorixovej armády a aj väčšina obyčajných vojakov z donútenia prisahali v starodávnom jazyku vernosť Galbatorixovi a Kráľovstvu. Rýchlo si s Orrinom uvedomili, že počas Galbatorixovej vlády týmto mužom nebudú môcť dôverovať – a možno ani potom, keď sa im podarí Kráľovstvo poraziť. Preto nemohli prijať do svojich radov mužov, ktorí chceli prejsť k Vardenom, z obavy, čo by ich prísahy nútili robiť.

Nasuadu vtedy táto situácia veľmi netrápila. Hovorila si, že väzni jednoducho patria k vojne, a zariadila s kráľom Orrinom, aby zajatcov odviekli naspäť do Surdy, kde ich využijú na stavbu ciest, drvenie kameňov, kopanie kanálov a pri ďalších ťažkých prácach.

Až keď Vardeni obsadili Feinster, pochopila plný dosah problému. Galbatorixovi vyzvedači donútili prisahat' vernosť nielen vojakov vo Feinsteri, ale aj šľachticov, hodnostárov, ktorí im slúžili, a zdanlivo náhodnú zmes obyčajných ľudí – mnohých z nich Vardeni podľa Nasuady ani neodhalili. Tých, o ktorých vedeli, museli držať pod zámkou, aby sa nesnažili Vardenov rozvracať. Nájsť ľudí, ktorým by mohli veriť a ktorí by chceli pracovať pre Vardenov, sa teda ukázalo oveľa ťažšie, než Nasuada očakávala.

Kvôli všetkým, ktorých Vardeni strážili, nemala na výber a musela nechať vo Feinsteri dvakrát toľko bojovníkov, než pôvodne plánovala. A s toľkými väzňami bolo mesto výrazne ochromené, čo ju nútilo presmerovať potrebné zásoby z hlavného útvaru Vardenov do Feinsteru, aby miestni nehladovali. Situácia už bola ťažko udržateľná a dalo sa očakávať, že teraz, po ovládnutí Belatony, sa ešte zhorší.

„Škoda, že ešte nedorazili trpaslíci,“ vzdychol si Orrin. „Ich pomoc by sa nám hodila.“

Nasuada s ním súhlasila. V tejto chvíli bojovalo s Vardenmi len zopár stoviek trpaslíkov. Zvyšok sa vrátil do Farthen Dûru usporiadať pohreb svojho padlého kráľa Hrothgara a vyčkať, až vodcovia ich klanov zvolia Hrothgarovho nástupcu, pre čo sa odvtedy už mnohokrát hnevala. Pokúsila sa trpaslíkov presvedčiť, aby počas vojny ustanovili panovníkovho zástupcu, ale boli tvrdohlaví ako barany a trvali na vykonaní svojich odvekých obradov,

hoci to znamenalo opustiť Vardenov uprostred boja. V každom prípade si trpaslíci nakoniec zvolili nového kráľa – Hrothgarovho synovca Orika – a vydali sa zo vzdialených Beorských hôr na pomoc Vardenom. Teraz už pochodovali cez rozľahlé pláne na sever od Surdy, niekde medzi jazerom Tüdosten a riekou Jiet.

Nasuada premýšľala, či budú schopní bojovať, keď konečne dorazia. Trpaslíci boli zvyčajne húževnatejší než ľudia, ale väčšinu posledných dvoch mesiacov strávili na nohách a to by mohlo zdolať aj tie najzocelenejšie bytosti. *Pohľad na jednotvárnú krajinu ich musí unavovať*, pomyslela si.

„Už teraz máme mnoho väzňov. A keď dobyjeme Dras-Leonu...“ pokrútila hlavou.

Orrin náhle ožil a navrhol: „Čo keby sme Dras-Leonu úplne obišli?“ Prehrabával sa v množstve papierov na stole, kým nenašiel veľkú mapu Ala-gaëzie vyrobenú trpaslíkmi, ktorú rozložil cez hromadu administratívnych záznamov. Vratké kôpky pod mapou dodávali krajine nezvyčajnú topografiu: kopce na západe Du Weldenvardenu, miskovitú priehlinu na mieste Beorských hôr, kaňony a strže po celej púšti Hadarak a zvlnené more pozdĺž najsevernejšej časti Dračích hôr, vytvorené množstvom zvitkov pod nimi. „Pozrite.“ Prostredníkom naznačil spojnicu medzi Belatonou a hlavným mestom Kráľovstva, Urû’baenom. „Keby sme pochodovali priamo tam, nedostaneme sa bližšie k Dras-Leone. Bolo by ťažké prekonať celý úsek naraz, ale mohli by sme to zvládnuť.“

Nasuada nemusela o jeho návrhu dlho premýšľať, lebo túto možnosť už zvažovala sama. „Bolo by to obrovské riziko. Galbatorix by nás aj tak mohol napadnúť s vojakmi, ktorých nasadil do Dras-Leony – a ak sa dá veriť našim vyzvedačom, tých nie je práve málo. Potom by sme museli odrážať útoky z dvoch strán naraz. A nepoznám rýchlejší spôsob, ako prehrať bitku alebo vojnu. Nie, musíme sa zmocniť Dras-Leony.“

Orrin uznal jej argument nepatrným pokývnutím hlavy. „Potom teda potrebujeme našich mužov, čo sú v Aroughse. Ak máme pokračovať ďalej, potrebujeme každého bojovníka.“

„Viem. Chcem zabezpečiť, aby sa obliehanie Aroughsu skončilo do týždňa.“

„Dúfam, že tam nechcete poslať Eragona.“

„Nie, mám iný plán.“

„Dobre. A čo dovtedy? Čo urobíme s väzňami?“

„To, čo vždy: stráže, zábrany, zámky. Možno by sme mohli väzňov spútať aj čarami, ktoré im zabránia pohybovať sa, aby sme ich nemuseli strážiť tak

starostlivo. Nevidím iné riešenie, iba ak by sme ich všetkých povraždili, ale radšej..." Pokúsila sa predstaviť si, čo by neurobila, len aby porazila Galbatorixa. "... radšej by som k takým... drastickým opatreniam nepristúpila."

"Ani ja nie." Orrin sa nad mapou hrbil ako sup a študoval háky-báky vyblednutého atramentu, ktoré vyznačovali trojuholník Belatona – Dras-Leona – Urû'baen.

Nereagoval, kým sa Nasuada nespýtala: „Máme ešte niečo, čo musíme prebrať? Jörmundur čaká na rozkazy a Rada starších ma požiadala o audienciu.“

„Robí mi to starosti.“

„Čo?“

Orrin prešiel rukou po mape. „Že táto výprava bola od začiatku zle naplánovaná... Že naše vojská a sila našich spojencov sú nebezpečne rozptýlené. Keby si Galbatorix zmyslel vložiť sa do boja sám, zničil by nás rovnako ľahko ako Zafira stádo kôz. Celá naša stratégia stojí na tom, že zinscenujeme stretnutie Galbatorixa s Eragonom, so Zafírou a s čo najväčším počtom našich čarodejov. Len malá časť z nich je teraz v našom vojsku a my nebudeme schopní zhromaždiť ostatných na jednom mieste, skôr než dorazíme k Urû'baenu a stretneme sa s kráľovnou Islanzadí a jej armádou. Dovtedy zostáva me žalostne zraniteľní proti prípadnému útoku. V domnienke, že Galbatorix udrží pod kontrolou jeho vlastná namyslenosť až do chvíle, keď sa okolo neho stiahne naša pasca, riskujeme priveľa.“

Nasuada s jeho obavami súhlasila. Napriek tomu bolo dôležitejšie podporiť Orrinovu sebadôveru, než bedákať spolu s ním, lebo ak jeho odhodlanie zoslabne, zníži to jeho výkonnosť a podkope morálku jeho mužov. „Nie sme úplne bezbranní,“ namietla. „Už nie. Máme dauthdaert a s ním nádej, že ak by sa z Urû'baenu vynorili Galbatorix so Šruikanom, naozaj ich môžeme zabiť.“

„Možno.“

„Navyše nám nepomôže, ak sa budeme sužovať obavami. Nemôžeme zabezpečiť, aby sa sem trpaslíci dostali skôr, ani urýchliť náš vlastný postup k Urû'baenu, ani otočiť sa a vziať nohy na plecia. Preto nemá význam až tak sa znepokojovať nad našou situáciou. Môžeme sa len snažiť prijať náš osud dôstojne, nech už bude akýkoľvek. Inak by sme pripustili, aby nás myšlienky na Galbatorixove možné kroky zbytočne rozrušovali, a to neurobím. Odmietam mu dať takú moc nado mnou.“

ZRAZU NA SVETE...

Ozval sa drsný, prenikavý výkrik. Bol taký vysoký a hlasný, že znel takmer neľudsky.

Eragon stuhol, akoby ho niekto bodol ihlou. Väčšinu dňa sledoval, ako muži bojujú a umierajú – veľa ich sám zabil –, a napriek tomu si nedokázal nerobiť starosti, keď počul Elainine bolestné výkriky. Vydávala také desivé zvuky, až začal uvažovať o tom, či pôrod prežije.

Vedľa suda, na ktorom sedel, kvočali na zemi Albriech s Baldorom a šklbali poničené steblá trávy rastúcej medzi ich topánkami. Ich hrubé prsty systematicky, starostlivo roztrhli každý kúsok byle, kým zašmátrali po ďalšom. Na čele sa im leskol pot a oči mali plné zlosti a zúfalstva. Príležitostne sa na seba pozreli alebo sa zahľadeli cez cestu k stanu, kde ležala ich matka, ale inak hľadeli do zeme a nevšímali si okolie.

O pár stôp ďalej sedel Roran na inom, zvalenom súdku, ktorý sa zakýval pri každom Roranovom pohybe. Pozdĺž blatistej cesty sa zhluklo niekoľko desiatok ľudí z Carvahallu. Väčšinou šlo o mužov, čo sa kamarátili s Horstom a jeho synmi alebo ktorých ženy pomáhali liečiteľke Gertrude starať sa o Elain. A za nimi sa týčila Zafira. Jej ohnutý krk pripomínal napätý luk, plieskala špičkou chvosta ako na love a podchvíľou vystrkovala rubínový jazyk, aby zachytila vo vzduchu vôňu, čo by jej mohli poskytnúť nejakú informáciu o Elain či o jej nenarodenom dieťati.

Eragon si pretrel rozboľavený sval na ľavom predlaktí. Čakali už niekoľko hodín a pomaly sa zmrákal. Od každého predmetu sa smerom na východ ňaťahovali dlhé čierne tieň, akoby sa snažili dotknúť obzoru. Vzduch sa ochladil a komáre a šidlá s čipkovanými krídlami z neďalekej rieky Jiet sa mihali okolo nich sem a tam.

Ticho pretrhol ďalší výkrik.

Muži sa nepokojne pohmýrili, osvedčenými gestami sa pokúšali zahnať